

Gymnázium a SOŠZE Vyškov

Číslo 1

2015

Sach

... tvůrčí psaní

www.gykovy.cz/sach

Slovo redakce

Milé čtenářky a milí čtenáři!

Právě máte možnost číst první sborník časopisu Šach, který jsme vytvořili my, studenti, v hodinách tvůrčího psaní za uplynulý půlrok tohoto školního roku.

Všechny články naleznete i v internetové verzi na blogu časopisu Šach. (www.gykovy.cz/sach)

Příjemné čtení vám přeje

redakce časopisu.

Na čísle se podíleli:

Katka Bozayová
Anna Deuserová
Markéta Kavková
Denisa Machalová
Marie Orálková
Zuzana Pirklová
Kristýna Plhalová
Helena Procházkova
Marie Vazačová

Kryštof Kučera
Kateřina Zamazalová
Renáta Zmidlochová
Stanislava Žemličková

Zuzana Klusalová
Karolína
Kapounková

Jaroslav Horáček
Veronika Lusková
Veronika Tupá

Adéla Metelková
Kateřina Studničná

Martina Dufková

První hodina tanečních

Každý si pod tímto pojmem představí jiné hororové scénáře. Někteří, obzvláště dívky, myslí, že zůstanou na ocet a nikdo si pro ně nepřijde. Chlapce zase možná děsí pomýšlení na těsné držení v tanečním postoji s osobou opačného pohlaví, ale všechny jistě děsí pomýšlení na složité klasické tance, při kterých, jak jsme se domnívali, nezažijeme ani kousek legrace.

V pátek dne 18. září ve čtyři hodiny se všichni druháci sešli v Drnovickém kulturním domě, aby zde započali svou taneční výuku. Pan Sedlák odstartoval naši hodinu nejprve teoretickou přednáškou, ve které jsme se poučili o oblečení, obuvi, ale také o tom, jak se chovat při dámské či pánské volence. A pak to začalo. Byla vyhlášena pánská volenka a žáci druhých ročníků se začali celkem bez problémů formovat do párů. Samozřejmě, že nebyl stejný počet kluků i holek, proto ho doplnili asistenti a asistentky z řad starších ročníků.

Jako první jsme se učili tancovat blues, které se skládalo z pár velmi jednoduchých kroků, se kterými neměl skoro nikdo vůbec žádné problémy. Protože pan Sedlák zastává názor, že partner, který si vás vybere, vám hodně odpustí, museli se hoši posunout o pět partnerek dopředu, čímž jsme získali zcela nové taneční páry a tanec blues mohl začít nanovo. Po krátké přestávce byla změna a to při vyhlášení dámské volenky. Opět se tato sešlost rozdělila do párů a začali jsme cvičit nový tanec. Polku. Toto již nebylo takové leháro, jako při blues. V tomto tanci již mělo mnoho párů velké potíže. Což o to, kroky jsou jednoduché, ovšem jen, když člověk tancuje sám, ale jakmile máte zkoordinovat svůj pohyb v páru, už to není zrovna procházka růžovou zahradou.

Nakonec si myslím, že jsme to všichni celkem obstojně zvládli. Předpokládám, že ani legrace nechyběla a všichni se snad zbavili falešného pocitu hrůzy, které v nich slovo taneční vyvolávalo. Doufám, že příští hodiny budou podobné a nikdo nebude litovat, že tyto pátky absolvoval.

Zuzana Klusalová, XA

Okénko poezie

Rodič

Cítím tvůj tep,
když mě objímáš.
Cítím tvé teplo,
když mě po vlasech hladíš.

Tebe budu vždy mít ve svém srdci,
ty zapadáš do něj.

Nikdy ti však,
za vše nepoděkuju.
To bychom nesmrtelní museli být,
to však svět nedovolí.

Dal jsi mi život,
dal jsi mi naději.
Dal jsi mi vše,
bez čeho bych nebyla člověkem.

Nejsi člověk,
jsi můj pán.

Až dovrším věku plnoletosti,
ty ztratíš moc,
Co však neztratíš,
je tvoje hrdost.

Smrtící zbraň

Vždy rozkvétám,
když zaléváš mě slzami.

Ty zaléváš mě čím dál víc.
Co se s tebou stalo?
Ublížil ti někdo?
Cítím to ve svých listech,
ty máš velké trápení.

Láska je mocná zbraň,
která však nemá slitování.
Celého nás zarmoutí a ošálí,
většinou je to zrada a ne krása.

Však jen někdy, zřídka, z toho pravda vzejde.

Nedělej si s tím starost, neplýtvej slzami.
Radši mne zabij,
vždyť jsem jen stonek s duší.
Pamatuj si však,
kdo varoval tě dnes,
a nezapomeň, že láska nezná čas.

Karolína Kapounková, XA

Until Dawn – kdo přežije do svítání?

Until Dawn je jedna z her, u které si nejste jistí, jestli to je hra jako taková, nebo spíše interaktivní film. K tomu přispívá i to, že zde hlavní hrdiny ztvárňují opravdoví herci. K těm patří například Hayden Panettierová (Hrdinové), Brett Dalton (Agenti S.H.I.E.L.D.) nebo Rami Malek (Pacifik). Důraz je zde kladen na důležité volby a průzkum prostředí.

Příběh začíná poklidně. Jste v horské chatě obklopené hustými lesy (to už moc poklidně nezní). Kolem jsou vaši opilí kamarádi. Zrodí se skvělý nápad (ne až tak skvělý): udělat si srandu z jedné z přítomných děvčat. Nevinný žertík se zvrtné a dívka uteče do lesa. Její sestra se jí rozhodne jít hledat a tím jste se s Beth a Hannah viděli naposled (naposled?).

Rok se s rokem sejde a bratr nezvěstných dívek zve všechny zbylé účastníky znovu na chatu. K poklidnému znovushledání nepřispívá ani to, že se onen pozemek nachází na indiánském území. To co se ze začátku zdálo jako další alkoholový dýchánek, se rázem mění na hru o přežití. Každá z osmi hlavních postav, které se budete snažit tuto noc ochránit, má svoje charakteristické rysy.

Máme tu vtipálka, věčně uštkanou mrchu, fotbalového hráče, technické guru nebo třeba ‚barbínu‘.

Ke smrti prvních postav se dá dopracovat během prvních chvil hry. Nejdůležitějším prvkem hratelnosti Until Dawn a zároveň největším lákadlem je spousta voleb. I ta nejmenší může mít drastické následky pro další vývoj děje a osud postav. Hra se totiž řídí takzvaným butterfly efektem – i sebemenší maličkost má za následek smrt jedné z postav, která vám za tu dobu přirostla k srdci (rozhodně si nefanděte, že je zachráníte všechny). Další ze zajímavých prvků jsou rozhovory s psychiatrem. Zároveň však i tyto zdánlivě nevinné hovory mají zásadní vliv na to, z čeho se vaše postavy následně sesypou. Jedná se například o to, jestli vás více děsí klaun, nebo had. Zajímavým nápadem jsou i malé totémy, které, pokud je najdete, přehrají asi dvouvteřinovou vizi možné budoucnosti.

Until Dawn je jednou z nejzajímavějších her poslední doby. Navzdory několika nedostatkům nabízí zážitek, který vás vtáhne do děje. Jaký konec v Until Dawn uvidíte a zažijete, je čistě na vás. Zlomových momentů je ve hře celá řada. Třeba se vám povede dostat na konec s partou všech osmi živých a zdravých. Anebo se můžete pustit do experimentů, kdy se pokusíte studenty nechat zahynout všechny. I v tom tkví kouzlo hry, protože to umožňuje.

Martina Dufková, MA

Babička – šťastná to žena!

V pátek 25. 9. 2015 měli někteří z nás možnost navštívit brněnské divadlo Husa na provázku, které nám předvedlo své zpracování Babičky od Boženy Němcové s názvem Babička – šťastná to žena!

Děj představení – jak už asi všichni správně uhodli – byl téměř stejný jako jeho knižní předloha (tedy tradiční venkovský život na Starém bělidle). Svou originalitou ale divadlo dokázalo děj oživit neobvyklým hudebním zpracováním, obsazením mála herců v mnoha různých rolích, vtipnými narázkami a především vousatým Jiřím Pechou v roli babičky (který ji ztvárnil tak dokonale, že jsem po chvíli už ani nevnímala, že jde o herce a ne o herečku). A tak se všichni museli skvěle bavit. Jediné, co bych vytkla, bylo poněkud zbytečné rozdělení role babičky mezi Jiřího Pechu a Zoju Mikotovou, která vedle něj bohužel „nemá šanci“.

Představení se snad všem líbilo (nebo alespoň mně osobně ano), protože i ti, co nejsou zrovna fanoušky Husy na provázku, museli ocenit nápaditost zpracování děje, který byl lehce nadsazený, ale přesto nesklouzával k parodii.

Navíc divadlo samo je zařízeno úplně jinak, než všechna ostatní divadla – do hlediště se vchází z pódia, herci někdy zapojují do představení i diváky, představení působí přirozenějším dojmem než v jiných divadlech a vše je tu tak neobvyklé, nápadité, barevné, že se občas ptáte sami sebe, jestli Vám někdo něco nenasypal do pití (které si tu mimochodem spolu s jídlem můžete koupit v místním bufetu).

Po příjezdu domů však tato teorie s jistotou rychle zmizí, a tak Vám zůstane jen příjemná vzpomínka na krásně strávený večer.

Markéta Kavková, KA

Co jste nevěděli – Hana Šaini Hejová

Pro náš první rozhovor jsme si vybrali osobu, která stojí za samotným vznikem Šachu a dodnes řídí jeho chod – paní učitelku Šaini Hejovou. Na škole učí český jazyk a hudební výchovu, a to po dobu patnácti let. Uvažovala někdy o profesionální kariéře? Čemu se věnuje ve volném čase? Poslouchá Mozarta nebo Taylor Swift? Čtěte a dozvíte se.

Na začátek se vraťme o pár let zpátky, a to do doby, kdy jste bývala studentkou. Navštěvovala jste vyškovské gymnázium, nebo jste studovala někde jinde?

Nejdříve v Prostějově na gymnáziu a následně na Univerzitě Palackého v Olomouci.

Co vás v tom případě zaválo sem do Vyškova?

Hned o prázdninách po vysoké škole jsem si začala hledat práci. Ještě předtím jsem sice měla nabídku ze Slovanského gymnázia v Olomouci, kde hledali učitele českého jazyka, ale ne hudební výchovy, takže jsem se rozhodla pro nabídku z Vyškova a nastoupila jsem na ZŠ Purkyňova.

Bylo těžké začít učit a vydobít si potřebnou autoritu?

Pro mě to až takový problém nebyl, nedá se říct, že bych měla trému, nebo jsem si to možná nepřipouštěla. Trochu mě ale překvapilo, že hodně toho, co nás na škole učili, se od reality podstatně lišilo.

Učíte hudební výchovu a český jazyk – vždycky vás tyto předměty lákaly?

Ano, češtinu jsem měla vždycky moc ráda. Naopak s matematikou a fyzikou jsme nikdy nebyli moc kamarádi. Když jsem si vybírala aprobaci, uvažovala jsem ještě nad cizími jazyky, ale zase mi bylo líto, že nevyužiju hudebky, protože jsem už od mala zpívala, hrála na klavír a chodila do sboru. Moje učitelka ze ZUŠ mě dokonce přemlouvala, abych šla na konzervatoř. Ale já jsem si byla jistá, že konzervatoř by nebyla pro mě, že chci učit ve škole na 2. stupni a na střední škole.

Neuvažovala jste tedy někdy o profesionální kariéře?

Ne, to určitě ne. (smích) Na vysoké škole jsme měly dívčí kapelu, ale postupně jsme se rozpadly.

Máte nějaký oblíbený typ hudby?

Nemám vyloženě vyhraněný styl, ale rozhodně je mi bližší populární hudba, než klasická. Klasickou hudbu si pouštím opravdu málokdy.

Máte nějaké jiné zájmy nebo koníčky?

Ráda čtu, cestuji a poznávám nové země, chodím do divadla a taky ráda vařím a pečú. Do zahrádky mě ale zatím nedostanete. To mě nebaví.

Z minulých dílů Šachu jsme se dočetli, že umíte neobvyklý jazyk – makedonštinu.

Makedonsky rozumím a dokázala bych se domluvit, ale rozhodně ji neovládám natolik, abych mohla překládat.

Umíte i nějaké další další jazyky?

Samozřejmě ruštinu, kterou jsem se učila od 5. třídy. Dále umím velmi lehce německy a pak základy angličtiny. Zejména angličtina mě mrzí, ráda bych ji ovládala lépe. Budu se ještě snažit.

Před patnácti lety vznikl časopis Šach, co k tomu vedlo?

Na základce jsme připravovali časopis Purkyňáček. Na gymnáziu už předtím časopis byl, jmenoval se Mat, ale postupně zanikl. Já jsem v roce 2000 přešla na gymnázium a navázala jsem na něj Šachem.

Změnilo se od té doby něco?

Ze začátku měli studenti tendenci jen přepisovat články, udělat z nich výtah a občas přidat nějaký rozhovor. Určitě se vše změnilo i díky technice, teď to máme mnohem lehčí. Mimo jiné jsme přestali kopírovat časopis do tříd, protože výtisky často mizely neznámo kam.

Myslíte, že letos, když je Šach v internetové formě, přibude čtenářů?

Doufám. Letos totiž přibude článků i ze semináře čtvrtáků za velké pomoci paní profesorky Kubalákové, takže to může být pro mladší přispěvatele vzorem.

Kromě Šachu máte pod taktovkou i Akademii – vzpomenete si na nějaké zákulisní perličky?

Těch je hodně. Zdá se mi, že poslední roky to bývá více hektické a stresující a vypadá to, že se nestihne vše včas dodělat. Naštěstí to zatím vždy dopadlo dobře. Máme šikovné studenty.

Máte nějaké motto, kterým se řídíte?

Je jich více, které se mi líbí, ale nemám žádné, podle kterého bych se vyloženě řídila.

Děkujeme za rozhovor, přežeme vám pevné nervy a ať vás učení nadále tak baví.

Jaroslav Horáček a Veronika Tupá, XB

Krásensko 2015

Je 31. 8. 2015 a na Rychtu v Krásensku přijíždí 31 ustrašených primánů. Hned poté, co se ubytují, je na řadě seznamovací program, při kterém se alespoň trochu poznají. Večer přijíždíme my – tutoři a skautky z Vyškova s večerním programem, při kterém se primáni snaží „nepozabíjet“ a trochu se odreagovat. Hrou večera se stávají „Buldoci“, při které se nešťastně zraní první oběť týdne. Buldoci se přesto stávají nejoblíbenější hrou týdne a opakovaně se hrají den co den.

Další dny primány čeká pozorování měsíce, návštěva jeskyně Balcarky (14,5 km výlet), diskotéka a na konci týdne samozřejmě tvorba a později prezentace zaměřená na určitou EKO oblast, kterou osobně prozkoumají. Prezentace se odehrává stejně jako už několik let za přítomnosti pana ředitele a paní zástupkyně. Letošní primáni všichni do jednoho překonali trému vystupovat před publikem a zvládli samotnou prezentaci odpovědět na doplňující otázky přísedících. My, jako tutoři, jsme měli co dělat, abychom tento týden ve zdraví (hlavně psychickém) přežili. Letošní primáni mají totiž neobyčejné množství energie a tím, že je u nich velká převaha kluků, se na Rychtě neustále něco dělo. Ale i tak jsme si ten týden moc užili. Myslíme si, že i primáni odjžděli domů nadšeni.

Zuzana Pirklová a Marie Orálková, KA

Stmelovací pobyt kvint

Ve dnech 29. a 30. října 2015 se naše spojené třídy QA a QB zúčastnily stmelovacího pobytu na táborové základně Maliná Ruprechtov. Hlavním cílem pobytu, mimo scelení samotných studentů z jednotlivých tříd, jak vzájemně, tak mezi jednotlivými třídami, bylo hlavně vzájemné poznání učitelů a žáků, kteří spolu budou trávit čas po dobu čtyř následujících let.

Dozvěděli jsme se informace o vyučujících, týkající se osobního života, které nám nyní pomohli nejen ke vzájemnému bližšímu poznání, ale v budoucnu nám budou nápomocné při řešení třídních záležitostí a problémů. Bližší vztah nám teď umožní větší naslouchání z řad jak učitelů, tak studentů vůči třídám, ale i větší uvolnění v hodinách a méně stresu, a tak prostor pro lepší soustředění.

Mezi třídami vznikl hlubší vztah, který byl založen na vzájemném naslouchání během práce v týmu a z aktivit, při kterých jsme měli možnost poznat názory nám dosud "neznámých" spolužáků v týmu. Hry jako bankomat procvičili nejen naši aktivitu, ale také naši schopnost logicky uvažovat, což se později ukázalo po následném sečtení "vydělaných" peněz.

Během dobře zvolených aktivit jsme se zde naučili mnoho užitečných věcí, jak pro naše společné třídy a pro komunikaci mezi sebou, tak i spoustu věcí do života. Hry zaměřené na práci v týmu, vzájemnou spolupráci a rozhodování se sami za sebe. Ukázali nám, že co nám není zakázáno, je nám povoleno a že ne vždy musíme „vyhrát“ – metoda win-win. Tato metoda, týkající se jedné z aktivit, nám předvedla, jak nacházet společná správná řešení, která nejsou v rozporu se zájmem druhé strany a uspokojí tak nadmíru zájmy obou stran.

"Můžete vyhrát, a přitom nechat vyhrát toho druhého."

"Naučila jsem se lépe pracovat ve skupině, lépe komunikovat a domlouvat se a vnímat nápady ostatních lidí. Nejvíce se mi líbila komunikace lidí z QB, kolektivní hry, večerní shrnutí a možnost poděkování." Žaneta Ševčíková, QA

Kryštof Kučera, Kateřina Zamazalová a Renáta Zmidlochová, QA

Cesta Divočinou

Zajímalo vás někdy, jaké to je sbalit si svůj majetek do jednoho batohu a vyrazit na několik měsíců do surové divočiny? Jak moc vás taková cesta dokáže změnit? Odpovědi na vaše otázky a mnohem víc vám poskytne autobiografická kniha *Divočina* od Cheryl Strayed.

Život mladé, vesměs nesympatické a nerozumné Cheryl se zdá být zcela ztracený. Po té, co jí zemře matka a ztratí kontakt s otcem i sourozenci, se Cheryl zaplete s několika muži, čímž dovede ke zkáze i své doposud perfektní manželství. Po rozvodu Cheryl pátrá po formě utěšení a naděje na světlejší zítřky, které objeví v její nové známosti – Joeovi. Ten však její slabosti využije a nabídne jí heroin. Cheryl nabídku přijme, neboť se jí zdá, že úleva, kterou jí drogy mohou nabídnout je přesně to, po čem nyní celým tělem i duší touží. Začne padat do drogového opojení čím dál častěji, až si nakonec sáhne na úplné dno. Když už se zdá, že tady její cesta nadobro končí, něco se v ní zlomí a rozhodne se zmáčknot pomyslný restart. S pomocí bývalého manžela se rozejde s Joem, zbaví se závislosti na drogách a učiní největší rozhodnutí jejího života. Vyrazí na vysokohorskou trekerskou stezku táhnoucí se pohořími východního pobřeží USA – Pacific Crest Trail.

My se s Cheryl setkáváme až na začátku její cesty a teprve s pomocí retrospektivních náhledů do její minulosti se seznamujeme s tím, co její cestě předcházelo a co tvoří onu nevyzpytatelnou touhu pokračovat dál i přes všechny nástrahy, které musí překonat. Jednou z jedinečných záležitostí *Divočiny* je, s jakou surovostí a upřímností Cheryl svůj příběh podává. Je k sobě kritická, nemilosrdná a je si vědoma svých chyb, ovšem stále dělá další. Cheryl porušuje notoricky známý standart hlavního hrdiny. Není to šedá myška s obrovským skrytým potenciálem, ani kráska s osudem zachránit svět. Ve své podstatě je to jen naivní ztracená žena, která udělala spoustu chyb a řešila je snad tím nejhorším dostupným způsobem, proto se vám ani nebude chtít jí litovat. Pravdou také je, že příběh samotný postrádá jakoukoliv zápletku. Celá kniha vypráví o její cestě. Míle mine míli a vy čekáte, jestli se jí konečně něco stane – nějaký zlom, tragédie, akce. V několika prvních kapitolách knihy jsem se dokonce sama sebe ptala, proč to vlastně čtu, když je to v podstatě jen zdlouhavý příběh o tom, jak osamělá dívka putuje divočinou na pokraji svých sil jen proto, aby si uvědomila, jak hloupá byla. Jednoho dne však dočtete poslední stránku, zaklapnete knížku a pak to přijde. Zdlouhavost se přemění v pochopení utrpení, které Cheryl podstoupila a zjistíte, že jedině touto cestou je možné, aby na čtenáři něco zanechala. Nejde totiž o její fyzickou cestu, byť byla velice vyčerpávající a nepříjemná. Nejde o žádnou akční zápletku. Jde o cestu, kterou Cheryl podnikla duševně. Jde o její odhodlání, odvahu, pokání a uvědomění si svých chyb. Cheryl svoji cestu dokončuje jako úplně jiný člověk rozhodnutý začít žít tak, aby se ta to nemusela stydět.

Divočina je silná kniha, která nenechá nikoho lhostejným. Je neotřelá, poutavá, realistická a nesmírně fascinující a rozhodně ji doporučuji všem, kteří mají rádi knihy s posláním.

Veronika Tupá, XB

Studovna

Jak už všichni víte, byla zde na gymnáziu zřízena studovna. Nevypadá zatím nějak útulně, a tak nás napadlo, že by se dala nějak vylepšit. Abychom zjistily, jak by se vám studovna líbila nejvíce, co změnit či doplnit, vypracovaly jsme anketu a „vypustily“ ji mezi studenty. Nejdříve jsme se chtěly dozvědět, jak jsou studenti se studovnou spokojeni. Ohlas byl stoprocentně pozitivní. Ve studovně tráví čas řada studentů (tedy alespoň z naší třídy).

Starší studenti by uvítali například mikrovlnnou troubu nebo třeba varnou konvici, kromě toho i koberec, nějaká křesla či sedací pytle. Menší knihovna a výukové plakáty by také jistě přišly vhod.

Tak teď už stačí jen čekat, co s tím vedení školy spolu s Občanským sdružením udělá. Doufáme, že se brzy dočkáme studovny, která se bude líbit stávajícím i budoucím studentům všech oborů naší školy.

Marie Vazačová, Kristýna Plhalová, KA

Šest studentů navštívilo Japonsko

Země, kde tradice sahají až do pravěku. Jinak známá jako Země vycházejícího Slunce. Samurajové, gejši, manga, ikebana, hora Fuji – to vše jsou hlavní symboly Japonska. Je to země s 10. nejvyšším počtem obyvatel na světě. V této době je to jedna z nejoblíbenějších zemí a mnozí lidé by se sem moc rádi podívali.

A to se povedlo šesti studentům našeho gymnázia. Jakožto skauti se zúčastnili 23. světového Jamboree v Japonsku. Jamboree je celosvětové setkání skautů, které se koná jednou za 4 roky, pokaždé v jiné zemi. Je to akce masivních rozměrů – tento rok se na ploše 3km² sešlo neuvěřitelných skoro 40 000 skautů. Z Česka letělo do Japonska přes 300 skautů a skautek. Jamboree je událost, při které můžete poznat lidi různých národností, kultur, jazyků i náboženství. Nejen, že tu můžete potkat nové přátele, ale také se tu skauti zábavnou formou učí o globálních problémech. Toto je zároveň skvělá příležitost jednotlivce pro procvičení a zlepšení se v angličtině, nebo v jiných jazycích.

Program jsme měli pestrý, ale zároveň nám zbyl i čas na procházení se po celém tábořišti nebo na odpočinek. Začalo to všechno stavěním stanů a večerním zahajovacím ceremoniálem, kde se sešli všichni účastníci. Další dny jsme měli různě zaměřený program. První bylo *Nature* – to jsme šli na asi 10 km dlouhou túru a mohli jsme vidět aspoň kousek z japonské přírody. *GDV (Global Development Village)* – na vyhrazeném místě, kde se tento program konal, bylo několik větších stanů, ve kterých jsme se bavili o věcech globálních problémů, jako třeba o míru, o utlačování, o předsudcích, o nedostatku dřeva atd. Potom bylo *Science* – to je také něco na způsob GDV, akorát jsme se ve stanech mohli dozvědět třeba o autě, které je poháněno vodíkem nebo o tom, jak několika možnými způsoby najít sever. *Inter-religious Ceremony/Food Festival/Arena Show* - to jsou tři aktivity, které na nás čekaly další den. *Inter-religious Ceremony* bylo představení všech světových náboženství na jednom místě. Pod názvem *Food festival* se skrývalo, že každý stát (po skupinách asi 40 lidí, kteří spolu i bydleli na tábořišti) si připravili jídlo a zvyky představující jejich zemi. Potom každý mohl chodit po Jamboree site, dívat se a ochutnávat, co si pro nás připravili ostatní státy. Večer tento den uzavřela *Arena Show*, což bylo něco podobného jako zahajovací ceremoniál. Poslední z programu uvnitř Jamboree site bylo *Culture*. Bylo to zase na stejný způsob jako už zmiňované GDV a Science. Tady jsme si mohli prohlédnout a vyzkoušet různé rukodělné práce, představující nějaký daný stát. Samozřejmě to hodně lidí táhlo do japonského stánku, ve kterém jsme si mohli zkusit napsat něco v japonských znacích na látku. Další tři dny jsme měli už jen Off-site programy (mimo Jamboree site). *Water* – vydali jsme se na obrovskou japonskou vojenskou loď, kde nám uprostřed moře ukázali vojenské cvičení. Předposlední den už bylo všemi očekávané *Peace*.

Navštívili jsme Hirošimu a památník obětem atomových bomb za 2. světové války. Potom nám četli příběhy a básničky, které napsali lidé, kteří útok přežili. *Community* – byl to poslední den s programem. Každá patrola (= 10 lidí - menší skupinka z těch už dříve zmiňovaných 40 lidí) vyjela někam do města, do zoo, nebo do školy, za poznáním japonské kultury a lidí, zde žijících. My jsme vyrazili právě do školy. Po programu, který si pro nás přichystaly japonské děti, jsme se vydali do parku s památkami. Poslední den už jsme neměli program, jenom jsme si museli rozebrat stany (my jsme měli klasické české podsadové) a večer probíhala *Closing Ceremony*. Viděli jsme tam vlajkový průvod a japonští organizátoři předali štafetu v pořádání Jamboree Americie. Takže za 4 roky se můžeme těšit tam.

Na Jamboree site byly také volnočasové aktivity. Nacházela se tam oblast *Faith&Beliefs*, kde jsme se mohli dozvědět informace o ostatní světových náboženství. Další místo byla *Plaza*, což byla taková odpočinková hala, kam lidé chodili, když si potřebovali dát pauzu od sluníčka a nebo si chtěli s novými kamarády zahrát fotbal. *Food House* – to byly stánky států s jejich národními a specifickými jídly, které byly otevřené po celou dobu Jamboree. Větší oblast byla *World Scout Centre*, ve které se nacházely stany národů, které měly přiblížit cizincům ten daný stát. Byly tam například vystavené fotky krajiny, známých osobností a památek. Nebo třeba oblíbená dětská hra, či pohádka a národní sport. To všechno jsme v této části mohli najít. Přístup do oceánu jsme neměli, i když byla východní část Jamboree site v podstatě na pláži. Jeden den pro nás ale nachystali závod *SwimRun*, do kterého jsme se mohli dobrovolně zapojit. O nic tam

nešlo, jenom o pobavení s přáteli. Museli jsme uplavat 200 metrů v už zmiňovaném moři a potom utíkat 1 kilometr. Samozřejmě zbytek volného času člověk mohl vyplnit seznamováním se lidmi jiných národností a dozvídaní se zajímavostí o jejich státech.

Na poslední dva dny jsme odjeli do Tokia k japonským rodinám na *Hoho*. Zase každý měl jiný program. Nás vzali do centra Tokia, ukázali nám nejznámější budovy a zajímavé obchůdky. U nich doma jsme ochutnali klasické japonské jídlo, jako je sushi a rýžové koule (to je taky něco na způsob sushi, akorát bez ryby).

Celý pocit z Jamboree a návštěvy Japonska mám (Denisa Machalová) velmi kladný. I když se někde naskytly chyby v organizaci, náramně jsem si tuto akci užila. Mám vzpomínky na celý život. A kdo ví, třeba se já, nebo někdo další z naší školy, podívá za 4 roky i do Ameriky.

Přednáška ve třídě

Shodou okolností dvě naše spolužačky, Kája Halasová a Denča Machalová, jsou jedny z účastníků Jamboree a připravily si pro nás hodinu, kde nám o tom něco řekly. Začaly vyprávěním co to vlastně skauting a jamboree je. Pověděly nám, co každý den dělaly, jaké zajímavé věci viděly. Ale hlavně nám sdělily zážitky a pocity. Přiblížily nám všelijaké japonské zvyky, kterých si při pobytu v zemi všimly. Řekly nám také různé zajímavosti, které se o Japonsku dozvěděly. Odpověděly všem na dotazy a ukázaly nám fotky, které si ze země přivezly, a také přiblížily atmosféru tolika lidí, která tam panovala. Nakonec jsme všichni měli možnost ochutnat sushi, které jsem (Anna Deuserová) dělala s Denčou. Zjistila jsem, že taková příprava japonského jídla není jen tak. Potřebujete hodně času a trpělivosti, než se aspoň z malé části přiblížíte k podobnému tvaru a chuti. Japonskému sushi se to nevyrovnalo, ale i tak nám moc chutnalo. Celá tato hodina se všem líbila.

Denisa Machalová a Anna Deuserová, KA

Rodilá mluvčí na škole

Jak si jistě většina z vás všimla, letošní rok doplňuje normální hodiny angličtiny rodilá mluvčí Rachel Schober z USA. Podařilo se nám s ní udělat rozhovor, který se týká jí, škol v Americe a základních rozdílů mezi ČR a USA.

Jak jste dostala nápad ohledně učení angličtiny v zahraničí?

No, v Americe jsem učila studenty z cizích zemí, kteří přijeli do USA a neuměli mluvit anglicky, takže jsem dělala toto už předtím. Navíc už jsem byla v ČR dříve a chtěla jsem se vrátit, a tak jsem si myslela, že bude zábava zkusit stejnou věc i tady.

Jaké jsou největší rozdíly mezi školami v ČR a v USA?

Myslím si, že největší rozdíl je v tom, že v USA zůstává učitel ve třídě a chodí za ním studenti, kteří mohou mít odlišný rozvrh než jejich spolužáci. V ČR se podle mě žáci i učitelé přesouvají více mezi učebnami.

Jaká jsou Vaše doporučení pro někoho, kdo chce navštívit USA?

Každý by se zde měl podívat, ale místa jsou mnohem dále od sebe, než si myslíte, takže pokud chcete vidět New York, pravděpodobně se nepodíváte do Kalifornie nebo na Floridu a tak, protože je to velmi daleko, takže je dobré udělat si několik výletů, abyste viděli všechna místa.

Máte raději českou nebo americkou kuchyni (a proč)?

Mám opravdu ráda některá česká jídla, hlavně vaše obědy, které jsou mnohem větší, než ty, na které jsem zvyklá, takže je nemůžu sníst celé. Jídlo mi chutná, ale nezvládnou ho sníst celé, protože jsem už brzy plná.

Co máte ráda na České republice?

To, co mám na České republice nejraději, jsou vaše budovy a historie, vaše budovy jsou nádherné a v Americe jsou tak trochu nudné, tak je nádherné se jen dívat a vidět kolem sebe všechny tyto budovy.

Jaká místa nebo státy chcete opravdu navštívit a co byste chtěla vidět tady?

V USA bych chtěla vidět Aljašku a Havaj, protože jsou krásná, ale jsou hodně daleko, takže je problém s tím se tam dostat a tady chci vidět všechna místa.

Jaká místa v USA jste navštívila a které je vaše nejoblíbenější?

Byla jsem na hodně místech v USA, myslím, že tak v 25-36 zemích a mé nejoblíbenější místo je Seattle ve Washingtonu, je krásný, kolem oceánu, miluji i hory a samotné město, kde je zima a deštivo, což se mi líbí.

Kolika jazyky mluvíte?

Jenom anglicky. Umím trochu španělsky a trochu americkou znakovou řeč. To je vše.

Jak dlouho se učíte česky a co umíte říct?

Neumím moc mluvit česky, učila jsem se češtinu jen 5 týdnů a navíc před 2 lety, takže jsem všechno zapomněla. Umím říct "Nerozumím česky, rozumíte anglicky prosím?". To je asi všechno.

Jaký byl Váš oblíbený předmět ve škole?

Měla jsem ráda angličtinu, hlavně literaturu a sloh.

Co děláte ve svém volném čase?

Hodně se dívám na filmy a čtu knihy. Mám ráda také chození po horách a chození na procházky.

Jaká byla vaše vysněná práce, když jste byla malá?

Když jsem byla velmi malá, tak jsem chtěla být právníčkou, což není velmi vtipné, ale to je to, co jsem chtěla dělat jako dítě.

Jaký je Váš oblíbený film, kniha, televizní seriál a píseň?

Právě teď, můj oblíbený film je "Hokus Pokus", je to halloweenský film a je halloweenský čas tak proto. Moje oblíbená kniha se jmenuje Pýcha a předsudek, je to klasika od Jane Austenové. Nemám oblíbenou píseň, mám jich ráda hodně. Sleduji hodně seriálů, ale teď sleduji show Sběratele kostí, je to zajímavé.

Helena Procházková, Katka Bozayová, KA

Naše literární začátky

Vražda nevražda

Po dvanácti hodinové cestě nám konečně oznámili, že budeme přistávat. Sklopil jsem sedadlo do původního stavu. Narovnal jsem se, setřepal drobinky ze sendviče, otočil se k malému okénku a koukal na krajinu, která pro mě byla dodnes neznámá. Jako první jsem uviděl lesy a louky. A už jsem se pomalu otáčel zpátky, když vtom mě upoutalo město, které nebylo vůbec velké jako to naše. To mě docela překvapilo, protože jsem nikdy neviděl něco takového. Ale hned od začátku se mi líbilo. Po celém letadle bylo najednou ticho. Letadlo se otřásl a my úspěšně přistáli.

Vystoupil jsem z letadla. Šel jsem pomalu k východu, kde na spoustu lidí, někdo čekal. S nadějí jsem se rozhlížel po výrazně napsaných tabulkách se jmény, ale své jsem nenašel. Vytáhl jsem telefon a vyťukal taxi službu. Nechal jsem se odvézt do ulice, která se jmenovala Royal Street. Čekal jsem něco jiného. Taxi zastavilo před panelovým čtyřpatrovým domem. Zaplatil jsem a vystoupil. Podíval jsem se ještě jednou na zmačkaný papír, který jsem vytáhl z kapsy a zkontroloval, jestli jsem opravdu na správném místě. Vyjel jsem výtahem do třetího patra a opatrně otevřel dveře bytu číslo devět. Byt byl malý a neútulný. Posadil jsem se na gauč a vtom zazvonil telefon. Chvilí trvalo, než jsem ho našel, a tak jsem zadýchaný zvedl sluchátko. „Dobrý večer, je u telefonu detektiv Max White?“, řekl hluboký hlas. Opatrně jsem odpověděl. „Ano, kdo je u telefonu?“ Z telefonu se ozval smích. „Promiňte, já se zapomněl představit. Jmenuji se John Brown a jsem hlavní detektiv Nigharské policie. Chtěl jsem se přesvědčit, zda jste přijel a jestli máte informace, kde máte kancelář.“ Konečně se mi zklidnil dech. „Děkuji moc za zavolání. Je to tady krásné, teda musím se zabydlet a zvyknout si, ale velmi se mi tu líbí.“ Docela jsem zpanikařil, a tak už radši jen dodal. „Vaše asistentka mi zaslala adresu kanceláře. Takže vše potřebné mám. Ještě jednou děkuji.“ Detektiv stále ještě s úsměvem odpověděl. „To jsem rád, že se vám tu líbí. Úplně si to tu zamilujete. No nic, tak se uvidíme zítra. Na shledanou.“ Zavěsil jsem a lehl si na postel. Zcela vyčerpaný jsem usnul.

Hned ráno jsem vešel do policejní budovy a na sekretariátu se zeptal na moji kancelář. Zavedli mě do skoro prázdné místnosti, která ale měla hezký výhled na město. Uprostřed místnosti byl dřevěný stůl se židlí a vpravo v rohu stál květináč s kytkou. Když jsem se otočil, vedle dveří visely prázdné rámečky. Vybalil jsem si svoje věci. Moc jsem jich neměl, protože jsem si jich do letadla nemohl vzít mnoho. Ale i tak hned místnost vypadala lépe. Vyšel jsem a zamířil ke kanceláři hlavního detektiva. Vtom jsem zaslechl, jak se někdo dohaduje, ale víc jsem to nezkoumal. Radši jsem se soustředil sám na sebe. Upravil jsem si oblek a povytáhl kalhoty. Jemně jsem zaklepal na dveře, a jak se z opačné strany ozvalo dále, otevřel jsem dveře a vkročil do místnosti. Zřejmě hlavní detektiv John Brown, kterého jsem poznal podle jeho silného hlasu, promluvil jako první. „Dobré ráno detektive White, právě o vás mluvíme.“ Velmi široce jsem se usmál a zdvořile pozdravil. „A konečně vás seznámím. Tohle je detektiv Charlotte

Russelová, se kterou budete pracovat.“ Byla to dívka asi stejného věku jako já. Měla dlouhé vlnité hnědé vlasy, které jí padaly do modrých jiskřivých očí. Měla na sobě bílou halenku a černou minisukni, jako ostatní ženy tady. Odkáshal jsem si, podal jí ruku a představil se. Dívka se na mě usmála. „Těší mě Maxi. Jestli vám tak můžu říkat. Jmenuji se Charlotte Russelová, ale můžete mi říkat Charlotte, když teď spolu budeme pracovat.“ Ani jsem nestihl nic říct, když v tom promluvil John. „Na začátek mám pro vás autonehodu, kterou je potřeba už jen sepsat. Bude to pro vás hračka. Stala se včera a mně to pro vás přijde jako dobrý začátek.“ Podívali jsme se s Charloutou na sebe a přikývli.

Na stůl nám asistentka přinesla krátký spis. Byl to spis o nehodě, kdy muž sjel ze silnice a spadl z útesu. Nárazem podlehl zranění a zemřel. „Tento případ je už uzavřený?“ zeptala se Charlotte. „Ano, je zde napsané uzavřeno jako nehoda.“ „Ale když si to čtu, přijde mi, že to nedokončili. Nikde tu nemají, proč z té silnice sjel, nebo ano? Jen se zde našel bleděmodrý zapalovač a nedopalek cigarety.“ Charlotte listovala spisem, ale nic, jak sjel ze silnice, nenašla. „Píší zde, že to bylo na cestě z Nighar do Bonic a auto bylo tak poškozené, že z něj nic nezbylo.“ „Zamyslel jsem se. „Znáš to tam?“ „Jo znám, projížděla jsem tudy. Je to cesta podél útesu. Nikdo tudy moc nejezdí.“ A jak se to tedy stalo? Zamyslel jsem se a podepřel si rukou bradu. Charlotte si asi všimla, že přemýšlím a zeptala se, jestli s tím půjdeme za Johnem. Naštěstí zatím se mnou ve všem souhlasila, a tak jí nevadilo, že se půjdeme Johna zeptat, jestli můžeme navštívit toho mrtvého muže manželku. Ale zatím mu neřekneme, že si myslíme, že to nebyla nehoda. Přece jenom jsme oba začátečníci a já si nebyl vůbec jistý, jestli z toho neděláme jen velké haló.

I když se John zprvu tvářil kysele, tak nám dovolil jet za ženou mrtvého. Dal nám klíčky od svého auta a my vyrazili. Vyšli jsme před budovu a já uviděl takové normální černé auto, které bylo ještě zaprášené z vyjížděky. U nás se jezdí v mnohem propracovanějších vozech. Radši jsem o tom dál nepřemýšlel a sedl na místo řidiče. Charlotte už seděla vedle mě. Měla nachystanou mapu se zakroužkovanými místy a ještě papír s adresou mrtvého. Pomalu jsem nastartoval a zařadil rychlost. Cestou Charlotte opakovala, co vlastně víme. „Muž se jmenuje Sebastian Barnes. Bylo mu třicet devět, když zemřel. Má ženu, se kterou bydlel ve velkém rodinném domě.“ „Děti nemá?“ Zeptal jsem se. „Ne,“ odpověděla Charlotte a pokračovala dál. „Bratr mu zemřel před několika roky na rakovinu plic. Má velkou stavební firmu, která si vede moc dobře. Nemají dluhy, ani půjčky. Všechny před nedávnem splatily. Jeho žena se jmenuje Editta Barnesová. Je to Němka, která je taky velmi úspěšná, ale spíš ve svém vzdělání. Má spoustu vystudovaných oborů, snad tři vysoké školy, ale moc se nikde neuchytila. Buď je na tu práci moc chytrá nebo se jí tam nelíbí. Tak to bylo napsáno v těch výpovědích.“ Charlotte se tomu zasmála. Usmál jsem se na ni. „Jsme tu správně?“ Charlotte se podívala na adresu a přikývla. Ani to nestíhala sledovat, jak vykládala. Taky jsem přikývl a vyndal klíčky ze zapalování. Oba jsme vystoupili z auta a vkročili na kamennou cestičku, která vedla k vážně obrovskému domu. Byl dvoupatrový, broskvové barvy, okna ladila svoji jednoduchostí. Podél zdi rostly keře a kytky. Došli jsme ke dveřím, kde už bylo napsáno jen Barnesová. Charlotte zazvonila. Chvíli jsme čekali, když v tom nám otevřela dveře velmi mladá žena. Byla docela štíhlé postavy, na sobě měla ještě župan a na svých vlasech ručník. Zřejmě právě vylezla ze sprchy. „Dobrý den, já jsem detektiv White a toto detektiv Russelová. Přišli jsme se zeptat na pana Barnese.“ Žena měla stálý výraz a zdvořile nás uvedla dál. „Prosím počkejte minutku, jen si obléknu něco na sebe.“ Odběhla nahoru a my mezitím měli čas se porozhlédnout. Charlotte si sedla na pohovku a já se procházel po obývacím pokoj. V pokoji bylo příjemně teplo. Našel jsem zde vyhaslý krb,

na kterém byla fotka ze svatby Barnesových. Vypadali velice šťastně. Šel jsem dál po místnosti. Pokoj byl pohodlně a hezky vybavený. Na zdech visely obrazy od slavných malířů. „Tak už jsem tady, promiňte za čekání. Jsem Ettida Barnesová.“ Podali jsme si ruce a všichni tři jsme se prosadili na měkkou koženou pohovku. Šel jsem rovnou k věci. „Jestli vám to nebude vadit, rádi bychom vám položili pár otázek ohledně vašeho muže.“ Paní Barnesová poklesla hlavou a já to bral jako souhlas. „Kam váš manžel jel?“ Paní Barnesová si přehodila ještě mokré vlasy přes ramena. „Už jsem to říkala. Jel na schůzku ohledně jedné zakázky do Bonic.“ I když byla Němka, mluvila plynule anglicky. „Proč jel tak nebezpečnou cestou a ne po frekventované silnici?“ Charlotte mě doplnila, jako bychom byli dávno sehraná dvojka. Paní Barnesová se zasmála. „Já už jsem mu tolikrát říkala, ať tudy nejezdí, že je to nebezpečné. Ale Sebastian neměl rád velký provoz a navíc věřil, že je to kratší. A on vždy spěchal. Vždy to na rovince rozjel, a jestli se soustředil na tu schůzku, tak musel ztratit kontrolu nad řízením.“ Teď pomalu zvážněla. „A vy si myslíte, že to byla nehoda?“ „Co tím naznačujete detektive White?“ Měl jsem sucho v krku, podíval jsem se na Charlotte. „My paní Barnesová máme podezření, že to nebyla nehoda,“ řekla tichým hlasem Charlotte. Paní Barnesová vstala a popošla do kuchyně. My vstali a šli za ní. „A máte nějaký důkaz, že to byla vražda?“ polkla paní Barnesová. „Zatím ne, ale hned zítra budeme o něco chytřejší,“ podotkl jsem. Paní Barnesová se otočila. „Můžu vás o něco požádat? Prosím opusťte můj dům.“ Udiveně jsem se podíval, ale neprotestoval. Vyšli jsme z domu a jeli zpátky do kanceláře. „Bylo to zvláštní, že?“ Řekla Charlotte. „Taky mi to tak přišlo, ani jí nebylo do breku. Nenavštívil jsem za svůj život moc příbuzných obětí, ale naposledy, když jsem doprovázel detektiva k rodičům, kterým zemřela dcera, byl smutný i pes.“ Už jsme byli skoro u kanceláře. Otočil jsem auto. Charlotte hned věděla, kam mířím, a tak mě navigovala. Dojeli jsme na místo činu.

Jel jsem pomalu, skoro desítkou. Zastavili jsme na malém parkovišti, kde to vypadalo, že dřív stála pumpa. Už bylo odpoledne. Do silnice se opíralo slunce. Opatrně jsem se naklonil přes okraj srázu. Po autu nezbylo vůbec nic. „Ten zapalovač se našel tady,“ ozvalo se z dálky. Přišel jsem k zakroužkovanému místu. Charlotte se otočila a ukázala. „Tam někde nedopalek.“ „Je možné, že už tu byl dřív?“ „Musela bych ho vidět,“ řekla Charlotte. Prošli jsme se dvacet metrů po okolí a sedli si zpátky do auta. Byli jsme celí unavení z toho horka. Už jsem chtěl startovat, když vtom jsem si všiml zvláštních rýh na silnici. Vyběhl jsem z auta a Charlotte mě následovala. Klekl jsem si na silnici a pozorně pozoroval otisky, které tam byly vypálené sluncem. Vypadalo to, jako by někdo něco vysypal na silnici. Pro jistotu jsem si to vyfotil telefonem. A pak jsme vyjeli. Neměli jsme se kde otočit, a tak jsme jeli podél srázu. „Počkej!“ křikla Charlotte. Já prudce zastavil. „Vidíš to?“ A ukázala na něco v dálce. Vyšli jsme, až jsme došli k látkovému pytli. Charlotte se natahovala, že se podívá, co je uvnitř. Ale já ji zarazil. Vytáhl jsem telefon a vyfotil jsem si to. „Pro jistotu.“ Charlotte jemně kopala do pytle a tam něco zacinkalo. Rozvázala pytel. „Dívej se!“ řekla a já se naklonil k ní. Vespod ležely hřebíky. Podal jsem Charlotte rukavice a ona si je oblékla. Vytáhla jeden hřebík, na který jsme se oba pozorně podívali. Byl na něm kousek něčeho, co jsme oba nedokázali popsat. Každý jsme vzali pytel z jedné strany a odnesli do auta. Šel jsem zpátky, že to ještě vyfotím. Vyfotil jsem to a pak si všiml otisků podrážek bod. Vypadali čerstvě, ani je ještě vítr nestačil zavát. Zavolaal jsem na Charlotte, která se na ně taky podívala a nadšeně jsme oba jeli do kanceláře a těšili se, co na to řekne John.

Do kanceláře jsme dojeli asi o hodinu později. Byli jsme hladoví. Charlotte skočila pro sendvič a kafe do Starbucks. Já mezitím dal všechno, co jsme dnes našli, dohromady. Divné setkání

s paní Barnesovou, rýhy na silnici, hřebíky, stopy. Vytiskl jsem fotky, které jsem vyfotil a přiložil k věcem. Když Charlota přišla, snědli jsme si šunkové sendviče a vypili perníkové laté. Zavolal jsem sekretářku a poprosil ji, jestli by nezavolala do laboratoře, jak je to s těmi hřebíky. Donesla nám zprávu a já ji rychle popadl. Chtěl jsem si ji přečíst, ale najednou vešel do místnosti hlavní detektiv John. „Prosím vás, co to tu předvádíte? Řekl jsem jen dokončit, ne celý případ přešetřovat znovu! Copak vy nám nevěříte? Byla to jasná autonehoda.“ Jestli pane můžu něco říct...“ „Ne! Dopište to a hotovo. Co je na tom tak těžkého?“ John se na na mě podíval, zakroutil hlavou a odešel. V ten moment mě polilo horko a v duchu jsem si říkal, co teď? Přece to nemůžeme nechat tak. Vtom se Charlotte za ním rozběhla. „Počkejte, pane. Prosím vyslechněte nás. My si vážně myslíme, že to byla vražda.“ John se uklidnil a obrátil se k nám. „Prosím, nechte to být. Jste ještě nezkušení.“ Naštval jsem se a silou jsem mu vrazil papír do ruky. „Detektive White, jste si jistý tím, co děláte!“ „Ano, pane!“ John si nás oba přejel pohledem. Vzal si papír a četl. „Toto musíme předat dál. To není v naší kompetenci. Pokud se vážně našli na hřebících stopy pneumatik,“ řekl John poté, co dočetl zprávu. „Jak? Co prosím? My jsme mysleli, že budete rád?“ „To ano, ale my nemáme tak dobré vybavení, abychom...“ Ne, propadal jsem panice. „To nesmíte! Je to náš případ. Prosím, pane. Dejte nám tři dny!“ „Maximálně osma čtyřicet hodin. Potom případ předám na velitelství.“ Ani jsme mu nepoděkovali a rozběhli jsme se do mé kanceláře.

Sundal jsem dva obrazy ze stěny a přilepil jsem tam fotky a stopy. Rodina, místo činu... „Práce, to je ono!“ Musíme jet do té stavební firmy. „Nechci nic říkat Maxi, ale myslím si, že bychom měli znovu jít za paní Barnesovou.“ „Jedme do té stavební firmy! „Hele do teď si všechno řídil ty, tak teď já. Nebo můžeme udělat kompromis. Rozdělíme se, bude to rychlejší. Já půjdu k paní Barnesové a ty pojeděš do stavební firmy. Přikývl jsem. Vzal jsem si auto, protože firma byla o dost dál. Dojel jsem do stavební firmy Marcus. Vlastně ani nevím proč se tak jmenuje. Hned, co jsem vešel dovnitř, uviděl jsem ten zmatek. Všichni běhali tam a zpátky. Nikdo nestíhal. Dal jsem se do řeči s jedním zaměstnancem. „Dobrý den pane, můžu se zeptat, proč je tu tolik zmatku? Něco se chystá?“ A starší muž mávl rukou. „Ale kdepak. Od toho, co umřel pan Barnes, je tu čím dál větší zmatek. Zbavujeme se většiny zakázek. Předáváme je firmě Livet, než se najde nějaký jiný ředitel. Ale myslím, že to nebude brzy.“ „Vy jste ho znal?“ „Jen od vidění, ale všichni o něm mluví, jako o králi. Jestli chcete něco zjistit, tak jděte do té druhé firmy. Tady se akorát ztratíte.“ Poslechl jsem staršího pána a zamířil jsem do druhé stavební firmy. Šel jsem rovnou za ředitelem. Firma vypadala klidnější a upravenější. Ředitel pan Snow mě uvítal. Jeho kancelář se jevila prostorně a uklizeně. Sedl jsem si na měkkou židli. Pan Snow působil hned přátelsky a velmi ochotně. Mluvil hezky o své firmě i o konkurenci. Jen jsem se usmíval a přikyvoval. Ani jsem se s ním nedal pořádně do řeči a volala Charlotte. Omluvil jsem se panu Snowovi a zvedl telefon. „Charlotte?“ „Maxi? Měla jsem pravdu, přijed' do kanceláře.“ Zavěsil jsem, ještě jednou jsem se omluvil panu Snowovi a vyšel jsem před budovu. Cestou jsem si kladl různé otázky, kdo to může být. Rychle jsem zastavil a vyběhl nahoru po schodech. V místnosti seděla paní Barnesová s celou policejní skupinou detektivů. Zaklepal jsem a Charlotte vylezla ven. „Co to má znamenat?“ zeptal jsem se Charlotte. „Našli jsme vraha, Maxi. Dala jsem si to všechno dohromady. Není jí ani třicet, jsou bez dluhů, bohatí, nebyla vůbec smutná. Ona věděla, kudy jezdí na schůzky, v jaký čas. Všechno to do sebe zapadá. Dokonce, když jsem přicházela, kouřila cigaretu.“ „To není ona Charlotte, vypadali, že jsou šťastný. Na té fotce.“ „Všechno to do sebe zapadá,“ opakovala Charlotte. Charlotte se tam vrátila, ale já je radši dál pozoroval z druhé strany skla. Výslech trval asi dvě hodiny. Poprvé jsem viděl paní Barnesovou plakat. Už jsem to nevydržel a vtrhl do místnosti „Kde jste byla,

když váš manžel zemřel?“ Všichni se na mě otočili a já strnul. „Paní Barnesová si utřela oči kapesníkem. „Doma pane detektive.“ „Může vám to někdo dosvědčit?“ „Byla u nás sestra s její dcerou a celý den jsem trávil s nimi,“ podíval jsem se prvně na paní Barnesovou, potom na Charlotte. „Zaměřili jsme se na to, že to byla ona a ani jste se nezeptali, kde v tu dobu paní Barnesová byla. Ještě jsem se jednou otočil na paní Barnesovou a zeptal se „A vy kouříte?“ Normálně ne detektive, ale už jsem nevěděla, jak ten žal překonat.“ Podal jsem paní Barnesovou ruku. „Upřímnou soustrast.“ Vyšel jsem a v hlavě už jsem přemýšlel, co Charlotte řeknu, když vtom mě chytla za rameno. Dlouho jsem se nerozmýšlel. „Charlotte já to vzdávám. Nedokážeme najít vraha. Celý den jsme úplně zahodili.“ Charlotte se na mě podívala, ale nic neřekla, a tak já se otočil a šel domů.

Po dvou dnech jsem se ocitl zpátky tady. V mém nezabydleném bytě, kterému teď říkám domov. Nic jsem za ty dva dny nenaspal a tak jsem si lehl do postele a usnul. Takhle jsem si první dva dny ve své práci nepředstavoval. Ráno jsem vstal, zkontroloval telefon a šel jsem si dát něco k snídani. Otevřel jsem lednici, kde jsem našel pet láhev s vodou, která mi zbyla z letadla. Nebyl jsem ani nakoupit. Měl jsem ještě dost času, než jsem měl být v kanceláři. Zašel jsem si na snídani. Vypil jsem pomerančový džus a snědl míchaná vejčička se slaninou. Rozhodl jsem se, že vyrazím do kanceláře po svých. Ušel jsem pár kroků a vtom mi někdo volá. Rozepnul jsem zip a vytáhl telefon. Byla to Charlotte. Nechtěl jsem, ale nakonec jsem telefon zvedl. „Ano?“ „Hej Maxi, měls pravdu. Nerada přiznávám porážku. Fakt se omlouvám, měls pravdu. Můžeme se za chvíli sejít u tebe v kanceláři?“ Zaraženě jsem odpověděl. „No jo, můžeme.“ Telefon jsem zavěsil a rychlým krokem vyrazil. Netrvalo to ani patnáct minut a byl jsem na místě. Otevřel jsem dveře a tam seděla Charlotte. Objala mě a začala. „No víš, jaks mluvil o té firmě?“ Přikývl jsem. „Tak jsem se tam byla porozhlédnout. Byls tak přesvědčený a já tak hloupá. Pořád jsme podezřívali tu mladou ženu.“ Charlotte chtěla pořád mluvit, ale nedostávala se k věci. Tak jsem jí skočil do řeči. „To už je jedno. Řeklas Johnovi, že se vzdáváme?“ Charlotte se na mě usmála. „No ne tak úplně. Tázavě jsem se na ni podíval. „No byla jsem se poptat v té stavební firmě.“ „No a?“ „Počkej, ještě jsem nedomluvila.“ „No trvalo to dlouho, než jsem potkala skupinku zaměstnanců. Nadávali na... no, jak se jmenuje? Ten ředitel druhé firmy.“ Doplnil jsem ji. „Pan Snow.“ „Ano, tak na něho. Prý chce spojit firmy dohromady. A že pokud se to tak stane, půjde s ním firma ke dnu.“ Podíval jsem se na ni zadumaně a Charlotte pokračovala. „Koukla jsem se na pana Snowa v našich spisech. Zatčený nebyl, ale má velké dluhy. Tak obrovské, že mu hrozí exekuce.“ „To není možné, nevypadal, že má problémy.“ „Tak se na to podívám ještě jednou, znovu a lépe.“ V ruce držela klíčky od auta. „Za ty dva dny mi to auto přirostlo nějak k srdci.“

Tentokrát si sedla za volant Charlotte a jeli jsme za panem Snowem. Zarazil jsem se. Po dnu to tu vypadalo jinak. Více nepořádku a chaosu. Zamířili jsme si to rovnou k ředitelství. Vešli jsme do kanceláře, kde to vypadalo úplně jinak. Papíry byly rozházené po stole, spousta propisek a bylo tu zatuchlo. Nedokázal jsem to popsat. Do místnosti vešel pan Snow. Udiveně se na nás podíval a strčil si zapalovač do kapsy. „Dobrý den, pane,“ přátelsky jsem pozdravil. Ale ředitel už tak bezstarostně nevypadal. „Dobrý den, nečekal jsem vás.“ „Omlouváme se, že jsme k vám tak vtrhli, ale potřebujeme od vás ještě pár odpovědí,“ řekla Charlotte. „Co potřebujete detektivové?“ „Vaše dluhy, povězte nám něco o nich.“ „Mají snad moje dluhy něco společného s vraždou pana Bernse?“ V tu chvíli zazvonil panu Snowovi telefon. Požádal nás o odchod a my, protože už jsme stejně nevěděli, co dál, jsme se otočili a šli ke dveřím. Celé mi to došlo. „Nikdo tu ale o vraždě nemluvil pane Snow.“ „Mluvil, ohradil se Snow. „Ne,

nemluvil. Včera jsem zavolala dřív, než vám Max, chci říct detektiv White, stihl něco říct.“ A mně už to všechno dávalo opravdu smysl. „Vy jste na mě čekal, že pane Snow? Proto ta perfektnost, nečekal jste, že po druhé přijdeme. Ano ten, zapalovač!“ Snow si chytil kapsu. Já nastavil ruku a pan Snow mi ho znechuceně podal. Byl bledě modrý, tak jako ten, který se našel u místa činu. „Často ztrácíte věci?“ zeptal jsem se a vyhodil jsem zapalovač do vzduchu a zase ho chytil. „Co tím myslíte detektive White?“ „Vsadím se, že zde budou i boty, které budou odpovídat stopám, které jsme vyfotili.“ Už jsem se natahoval pro jeden pár bot, když vtom jsem za zády uslyšel. „Ne! Počkejte! Ano, byl jsem to já.“ S Charlotte jsmm si zároveň oddychli, ale taky zpozorněli, co pan Snow udělá. Charlotte se opatrně zeptala. „Proč?“ „Jsem v příšerných dluzích a ten šmejdl mi pořád bral zakázky. Já už nevěděl co dělat. Přišlo mi to jako dobrý nápad! Zjistil jsem si, kdy jede na schůzku, to nebyl pro mě žádný problém. Každý přece ví, že pan Barnes jezdí jen a jen touto skalní cestou. Pak to pro mě byla hračka. Rozsypal jsem hřebíky po silnici a čekal. Přijel dřív a já udělal tu zatracenou chybu! Ze spěchu jsem upustil ten zapalovač. Posbíral jsem hřebíky do pytle a odvezl je. Jenže pak jsem si říkal. Co s těmi hřebíky? Tak mě napadlo to zanést tam, kde jste už byli. Pak jste to ale zkazili vy. Spadli jste sem jako z čistého nebe. Ne tohle se...“ Ani to nemusel doříct. Skočil jsem mu do řeči. „Pane Snowe, zatýkáme vás za vraždu Sebastiana Barnese. Cokoli co řeknete, může být použito proti vám.“ Nasadil jsem pouta a vedl ho po schodech dolů do přízemí. Nikdy nezapomenu na ty udivené pohledy lidí. Venku už čekalo policejní auto. Pan Snow si sedl na zadní sedadlo auta. Ještě před tím, než jsem zavřel dveře, jsem řekl „Stálo vám to za to?“ Auto odjíždělo a my s Charlotte jsme se objali radostí. „Zvládli jsme to!“ řekla s úsměvem Charlotte. A já se na ni usmál a ještě víc ji objal.

Přišel za námi John. „Vy jste dobrá dvojka. Víte co? Mám pro vás dárek.“ Vytáhl dvě malé krabičky zavázané červenou stuhou. „Na tři?“ „Na tři.“ Napočítali jsme do tří a oba rozvázali červenou stuhu, napjatě jsme otevřeli krabičku. Byly tam klíčky od Mercedessu. „To je vážně pro nás?“ zeptala se. „Neptejte se a radši se jděte podívat.“ Dole stáli dva černé Mercedessy. Poděkovali jsme Johnovi, nasedli jsme každý do jednoho auta. A odjeli.

„Už sis nakoupil Maxi?“ „Nakoupil Charlotte, nakoupil,“ zasmál jsem se.

Anna Deuserová, KA

Povstání z popela

Střelba. Všude okolo hustý, neprostupný prales, neúprosně svírající jeho muže v obklíčení. Jediné zdroje světla jsou část měsíčního svitu, která se prodrala skrze japonskou vegetaci, a výstřely. Nesčetné, přicházející jakoby odnikud, trhající jeho přátele a jednotku na kusy. Křik, plný beznaděje, při kterém tuhne krev v žilách. Naposledy se nadechl, z plných plic. Pak zařval a vyběhl zuřivě ze zákopu. Střílel do tmy. Až do té ostré bolesti a rány, která ho srazila...

Joel se probudil. Udýchaný a zpocený. Zase ten sen, pomyslel si. Od doby kdy mu celá jednotka zemřela, se nenáviděl. Nesnesl to pomýšlení, že své muže nechal zemřít, a on sám přežil, jako kdyby byl nějaký zbabělec. Už přes rok žil ve svém starém domě, bez kontaktu s jakýmkoliv člověkem. Z bývalého úspěšného kapitána je teď jen troska, zarostlý poustevník, kterého trápí vina.

Podíval se na budík. Byly tři ráno.

„Dnes už jsem měl nočních můr dost,“ zamumlal si pod vousy. Vstal z postele, oblékl se, přešel přes odpadky na podlaze ke dveřím, kde si ještě vzal z věšáku kabát, otevřel dveře a vyšel ven. Procházel se nočními ulicemi Los Angeles, snažíc se dostat z hlavy jeho problémy, ale marně. Po návštěvě parku se už vydal domů. Když už se ale dostal na ulici, kde bydlel, uviděl člověka, který mu obcházel dům, a díval se mu do oken.

„Hej! Hej! Stůj!“ Zařval Joel, se silou jakou dokázal vyvinout snad jen armádní velitel. Muž však místo toho, aby začal utíkat, zvedl ruce nad hlavu a počkal, než k němu Joel přispěchal. Nemohl se zbavit pocitu, že ten muž je mu povědomý. „Poslyšte, není to tak, jak to vypadá...“ Řekl klidně muž. „Jo? Podle mě to vypadá jako zatracený vloupání!“ Nenechal ho Joel domluvit. „Chci to řešit u policie!“

„Nebude to problém, jsem totiž detektiv. Řekl, zatímco vytáhl svůj odznak. „A co tu tedy pohledáváte? Je to můj dům,“ zeptal se podezíravě Joel. „Cože? Joele!“ V ten moment v něm Joel konečně rozpoznal Deana, jeho přítele z jednotky. Dean byl vždycky uhlazený slušňák, menší postavy co se často usmíval. Vroucně se objali „Myslel jsem, že jsi mrtvý,“ vyhrkl nechápavě Joel. „To já o tobě taky! Po nějaké době jsem zjistil, že nás po záchraně přidělili do jiné nemocnice,“ řekl nadšeně Dean.

Vešli dovnitř a sedli si ke kuchyňskému stolu, kde se ještě přes nepořádek dalo sedět. Mluvili dlouho. Měli si toho hodně co říct. Joel se mu svěřil o jeho stavu a o tom, jak teď jeho život vypadá.

Ke konci rozhovoru se Dean odvážil Joela zeptat.

„Poslyš, kamaráde...vidět tě takhle je opravdu smutná podívaná a ty si to nezasloužíš. To, co se stalo, nebyla tvoje chyba. A když nad tím tak přemýšlím, v oddělení nemáme dostatek detektivů a nemám parťáka. Co kdybych udělal pár telefonátů a dostal tě tam? Jsem si jistý, že by vojáka co studoval univerzitu, přijali, navíc s vysokou hodností. Tak co říkáš?“ Usmál se.

„Víš, já nevím Deane... nechtěl bych dělat přítěž. Nevím nic o tom být detektiv a mám tyhle ty noční můry a divný stavy...“

„Moje práce není řezničina, neboj se. Nemůžeš přece zůstat pořád takto!“ Přemlouval ho vyčítavým tónem.

„Tak dobře, ale čistá práce a ne řezničina!“

„Jasně!“ Usmál se na něj Dean.

Za dva dny Joela probral z čištění podlahy nově uklizeného pokoje telefonát. Byl to Dean. Všechno zařídil, zaručil se za něj a zítra ráno bude jeho první pracovní den. A příští den opravdu přijel.

„Vidím, že ses na to i ostříhal! Jen ty vousy...“

„Ty si nechávám, nemusíme oba vypadat princové jak z bálu.“

„Taky ne jak trosečníci, ale co už...“ Zamručel Dean

„To musíte mít teda pořádněj rozpočet, když jezdíte v takových mašinách,“ podotkl po nějaké době Joel.

„Zločin vzkvétá, my musíme taky, hehe! A abych nezapomněl, info o případu. Jedeme do černošské čtvrti, oběť je jeden afroameričan, věk asi třicet let, střelná rána, zbytek se dozvíme na místě.“

Dorazili na místo. Bylo to potemnělé místo mezi dvěma vysokými budovami, hned vedle řeky. Ideální na obchody s drogami. „Vítej v tvójí nové práci,“ řekl Dean, dívajíc se na scénu.

„Tak se na to pojďme podívat,“ dodal a vykročil k mrtvole. Kromě několika policistů a fotografů tu byl i poněkud vysoký štíhlý muž s úzkou plešatou hlavou a kulatými brýlemi.

„Co to tu máme, Williame?“ oslovil ho Dean. „Zdravím tě Deane, a vy musíte být Joel, těší mě, jsem Will Morris, patolog. K věci – oběť je mrtvá zhruba od půlnoci, byla střelena pistolí malého kalibru do hrudníku. Na místě mrtvý. To je myslím vše, hodně štěstí, pánové.“ Joel si stoupl nad mrtvolu a dřepnul si, aby ji prohledal. Muž vypadal docela čistě, měl plášť, podle kvality levný. V plášti bylo několik injekcí morfia, které očividně prodával, a pak peněženka, se jménem Finn Johnson.

„Dealer se jmenoval Finn,“ houkl na Deana, který se bavil s fotografem. „Co teď?“

„Půjďme se zeptat lidí žijících okolo, jestli něco neslyšeli“

Po dvou hodinách už sjížděli výtahem z posledního domu. Prošli všechny okolní byty, ale nikdo nevěděl o žádné střelbě.

„To jsem ještě nikdy nezažil. Tady o půlnoci nikdo nespí, a když se vystřelí, nikdo nic neslyší,“ stěžoval si Dean

„Nějaký nápad?“ zeptal se Joel. „Hm, co když vrah vystřelil z velké dálky?“

„Nesmysl, byla to podle kalibru malá zbraň a tou by se netrefil,“ konstatoval Joel

„Nemohl vypálit beze zvuku!“ Při jeho slovech Joel ztuhnul. „Ale mohl. Kdysi, když jsem byl v armádě, testoval se na naší základně nový druh tlumiče, to je zařízení, co tlumí hluk zbraně,“ řekl s vítězným úsměvem. „No, podívejme se na něho. První den a už tu dělá skoky v případě,“ zachechtal se Dean. „Než to ale oslavíme, zajdeme do jediného obchodu ve městě, kde by tuhle věc prodávat mohli.“

Byla to nízká, ale široká budova, blízko centra. Zakládala si na prodeji věcí, po kterých by nájemní vrazi slintali. Dean to tu znal, a tak mluvil s prodávčem on.

„Dobrej, podívejte se, potřebuji od vás zjistit majitele všech tlumičů koupených za poslední dobu.“

„To nebude problém pane, za poslední dva roky měl jen jeden člověk povolení od policie ho koupit, a to byl...moment prosím...nějakej Daniel Matthews.“

„Výborně. Díky, hodně jste nám pomohl.“

„Kdykoliv, pánové,“ usmál se prodáváč.

„Je to člověk vychovaný a slušný, mnohokrát mi pomohl. Kdyby tak jenom věděl, kolik jeho produkty odnesly životů.“

„Každopádně, co všechno už víme? Máme mrtvého dealera, podle množství morfia, během drogového obchodu, který ale nebyl zabit pro drogy, protože je měl pořád u sebe, a zabil ho člověk, kdo má slušný rozpočet na vraždění,“ uvažoval Dean.

„Tak pojďme zjistit kdo.“

Dům podezřelého ležel na kraji města v jedné z lepších čtvrtí. Byl obehnaný plotem, ale bylo vidět, že se uvnitř svítí.

„Tak jo, Joele, máš svůj revolver?“ zeptal se Dean ustaraně.

„Mám...čekáš nepříjemnosti?“

„U těchto lidí nikdy nevíš, radši se připrav.“

Zazvonili. Nějakou dobu se nikdo neozval, až když to už nečekali, ozval se ostrý hlas.

„Kdo je?“

„Policie, rádi bychom si s vámi promluvili,“ řekl Dean, s jednou rukou na revolveru.

„Jistě, pojdte dál prosím,“ ozvalo se zpoza plotu.

Dean proto otevřel dveře, ale v tom to zaznělo. Zvuk, který Joel už rok neslyšel. Zvuk výstřelů, které každý moment procházely plotem. Joel zůstal chvíli jako opařený, ale brzy nad jeho strašnými vzpomínkami převládla pud sebezáchovy vojáka, schoval se, vytasil a odjistil svůj revolver. Detektivové se krčili za kamennou částí plotu. „Jsi v pořádku?“ křikl Joel. „Asi ano. Pojďme ho dostat!“ řekl Dean a opětoval palbu. Joel velmi brzy poznal, že útočník je trénovaný a nebude lehké vyváznout z této přestřelky živý. Jenže tentokrát tento muž nestřílel po netušícím muži, ale po válečném veteránovi, který nehodlal znova přijít o svého přítele. Za chvíli se musel zabiják stáhnout hlouběji do domu, který ale dobře bránil.

„Půjdu zadním vchodem! Drž pozici a buď opatrný!“ zařval Joel a oběhl dům, aby se zabijákovi dostal do zad. Zadní vchod tu nebyl, ale bylo tu okno, ze kterého byla pozice útočníka vidět. Párkrát vystřelil. Útočník ale hned po prvním výstřelu uskočil a vyběhl po schodech do prvního patra. Táhl se za ním stopa krve. Oba detektivové se přesunuli do domu. „Musíme tam nahoru. Není jiná možnost,“ prohlásil Joel.

„Oba společně?“

„Oba společně.“

Přečkali déšť střel, a když muž přebíjel, vyběhli po schodech přímo před něho. Zrovna vložil zásobník do pistole, když se na něj Joel vrhl. Vrah se chtěl zachránit výstřelem, jenže Joel jeho zbraň strhl. Spadli spolu na zem. Joelovi se podařilo dostat nad něj, jenže dotyčný vytáhl nůž. Nestačil bodnout. Dean zasáhl jak do situace, tak do útočnickovy hlavy.

„Žádná řezničina, jo?“ poznamenal Joel zakrvácený a s kousky hlavy na obleku. „Řezník proti tomuhle vypadá jak cukrář,“ dodal.

„To je teprve první den v práci s tebou,“ dodal bledý Dean, když se díval na ten obraz. „Vidím to tak, že to dnes zabalíme a vyšetříme to tu zítra, než omdlíš.“

„Dobrý nápad.“

Zvláštní na této noci bylo, že to bylo poprvé od Japonska, kdy Joel spal klidně jako nemluvně. Ráno vyzvedl oblek z čistírny. Kde se na něj pracovníci dívali tak, že z nich byl nejen cítit, ale i téměř slyšet strach. Pak pro něj přijel Dean, už v lepší náladě, ale pořád ne na tolik, aby udělal jediný žert.

Po příjezdu na včerejší místo činu začali vyšetřovat. Po tom, co našli v jeho garáži, byli rádi, že ho zastihli jen s ruční pistolí. Kdyby se připravil a použil některé kousky z jeho arzenálu, sbírali by kousky detektivů ještě dlouho potom. Ale nemohli najít žádné propojení mezi dealerem, nebo motiv. Dotyčný žil zřejmě sám, a nejspíše podle drahých obleků v koupelně, které čistil od krve, pracoval jako něčí zabiják. Museli tedy najít šéfa této organizace, ale jak?

„Vypadá to, že tady končíme,“ poznamenal Dean

„To snad ne,“ divil se Joel.

„Stává se to v devadesáti procentech těchto případů s mafií, kápo zůstane skrytý.“

V tom na baru v přízemí zazvonil telefon. Navzájem se na sebe podívali a pak vyběhli k němu. „Vezmu to!“ řekl Dean. Zvedl telefon k uchu, chvíli poslouchal a pak zavěsil.

„Jsme dnes večer očekávání v baru Zamba,“ prohlásil s ďábelským úšklebkem.

„To abychom se připravili.“

Nastal večer. Nervózní Joel seděl vedle místa určeného v telefonátu, poťukával si po skrytém pouzdře se zbraní a snažil si zapamatovat skrytý symbol, kterým přivolá posily. Pak přišel on. Joel si ani nemusel nijak ověřovat, jestli je to opravdu ten, koho hledali, protože co jiného může tlustší, řetězy ověšený člověk v saku se zlatými prsteny, doprovázen dvěma muži s postavou gorily být, než šéf něčeho pořádně nekalého. Poznal na něm, že ho trochu vyvedlo z míry to, že tam muž, jehož mozek byl ještě dnes ráno umýván v čistírně, není. Přesto si sedl ke smluvenému stolu a čekal. Bez jakéhokoliv objednání mu číšník donesl sklenku whisky. To není dobré, pomyslel si Joel. Ten bar mu musí patřit a musí tu být spousta jeho lidí. Musíme ale přece jen udeřit, nemůžeme si nechat tuto možnost proklouznout skrze prsty, protože potom by nemusela přijít další. Zariskoval. Udělal rukou smluvený symbol a policista v civilu v telefonní budce ho přeposlal dál, kde stálo policejní vozidlo, ze kterého vystoupili zamračení muži připraveni na nejhorší. Joel si přesedl ke smluvenému stolu.

„Znám vás snad?“ zeptal se podrážděně tlouštík.

„Zatím ne pane,“ pronesl Joel a podíval se na policisty, kteří vešli do baru a pokračovali směrem k jejich stolu. Muselo to být perfektně načasované, jinak to dopadne špatně.

„Rád bych vám předložil nabídku. Nyní totiž budete obviněn a zadržen a záleží pouze na vás, jak tuto-“ Následující chvíle byly velice zvláštní. Přerušil ho totiž cvakavý zvuk, to jak ruka policisty, který došel až k jejich stolu, vytáhla z pláště pistoli a natáhla kohoutek. Pistole policisty mířila na hlavu jedné gorily, která měla taky ruku v saku a pohled na Joelovi a sahala po zbrani. Při těchto momentech bylo v baru těžké ticho. Pro Joela se na okamžik všechno zastavilo. Viděl celou restauraci, viděl barmana, vytahující zpod pultu něco velkého, viděl asi půl tuctu mužů, doteď se bavících jako hosté, kteří se zvedli ze židlí a všichni hrábli do saka jako jeden muž. Také policisty, kterých tu bylo méně, ale další spěchali z ulice spolu s Deanem. Věděl, že si může dovolit poslední nádech...Pak se tato tichá realita zhroutila okamžitě, rychleji, než mrknutí oka. Joel vytáhl pistoli, ale gorily převrátily stůl a shodily Joela na zem. Hned potom barman střelil velkou brokovnicí na místo, kde před chvílí seděl. Zazněly výstřely. Hned v prvních sekundách byla prolita krev několika mužů. Hosté prchali ven. Prchal i příkrčený obtloustlý kápo, s jednou gorilou vedle sebe a utíkal po schodech nahoru. Druhý bodyguard zatarasil cestu na schody vlastním tělem, které za chvíli kleslo dolů pod Joelovou střelbou. Všude létalo rozbité sklo a třísky. Vyběhl za ním po schodech, nechajíc za sebou dva další mafiány v krvi. Nakonec vyrazil dveře na střechu. Konečně se setkali jen oni dva.

„Tak už se necháš zatknout, nebo tě mám donutit?“ zařval na něj Joel.

On však udělal něco, co ani v nejmenším od někoho tak vystrašeného nečekal. Vytáhl někde od beder malou pistoli a dřív než stačil Joel zareagovat, vypálil mu ránu do hrudi. Než však stačil vypálit další, zazněly dva výstřely.

„Trefil jsem nohy, ujistěte se, že přežije!“ křikl Dean na policisty, kteří za ním přišli na střechu.

„Kriste, Joele! Slyšíš mě? Joele!“

Dean vstoupil. Nenáviděl tohle místo, pro policisty to bylo vždycky dvakrát tolik těžké jít sem, než pro civilisty. Měl koupenu kytici a nové černé sako. Zeptal se nějaké ženy, která tu zalávala kytky. Prosím vás, pracujete tu?

„Ano,“ odpověděla

„Kde tu leží Joel Mason?“

„Joel... Joel... už vím! Ten nápis jsem viděla tam tudy!“ Podívala se na něj a zatvářila se soucitně

A opravdu, když šel směrem, jenž mu žena napověděla, našel ho zde.

„Vždyť vypadáš, jak kdybys šel na pohřeb!“ Zazubil se Joel na své nemocniční posteli.

„Ještě jsem neumřel, to by musel případ být daleko drsnější!“ zasmáli se oba.

„A o tom případu, Don Salamanca, ten tlouštík, se přiznal ke všemu. Černoch, u kterého jsme byli jako první, prodával do vlastní kapsy a nedával mu podíl, tak se ho zbavili.“

„No, víš, mrzí mě, že jsem ti říkal, že to nebude řezničina, ale opravdu nebyla, dokud ses neukázal,“ říkal mu omluvně Dean.

„Tak to máš teda blbý, protože to řezničina být nějakou dobu nepřestane! Doktor říká tři týdny do dalšího případu!“

Hubert Otevřel, KA

Netušené dědictví

„Bruci. Bruci? Bruci!“ Vzbudil jsem se. Stále jsem byl na stanici. Hodinky mi ukazovaly za pět minut jedenáct. Když jsem se rozhlédl kolem, zjistil jsem, že se za tu půlhodinu téměř nic nezměnilo. Dva strážníci stále hleděli do monitoru jednoho ze svých nadřizovaných, jistá paní se stále třásla při pomyšlení, že jí utekl pes, tlustej Hank stále pojídal koblihy z krabice (ke které se ovšem přidala jedna prázdná, která tu předtím nebyla) a Jimmy se už zase šťoural v nose. Poté můj pohled skončil na osobě, která zde byla nová a v ruce třímala žlutavou obálku.

„Sakra Bruci, máte případ, tak sebou koukej pohnout, než tě vykopnu za spaní v pracovní době.“

„Kdo, co, kdy, kde Franku?“ odvětil jsem ospale.

„Nějakej černochoch zastřelenej ve starožitnictví na rohu dvanáctý a třináctý. Zbytek máš ve složce, tak si pohni, než to dám tlustýmu Hankovi.“

Od Hankova stolu se ozvalo hlasité „BUM“, když se spokojeně opřel na židli, a ta pod ním praskla. „Jimmy, vezmi auto. Sejdeme se venku a nezapomeň si zase odznak.“ Když Jimmy zmizel ve výtahu, vytáhl jsem ze šuplíku služební zbraň, odznak a po chvíli uvažování i sadu šperháků. V každém newyorském starožitnictví bývá cokoli kdekoli zamčeného a dost cenného na to, aby se pro to zabíjelo.

Když jsme dorazili na místo, bylo mi jasné, že vrah je buď hodně levej, nebo došlo k souboji. Rozbité vitríny, na zemi se válela spousta cenností a mezi tím vším leželo něco, co sem vůbec, ale vůbec nepatřilo. Mladý černochoch s roztrhanými kalhotami, mikinou skoro dvakrát větší než on sám, dřavou čepicí a každou botou jinou. Musel být z chudinské čtvrti, tak co by hledal tady? Mohl přijít něco ukrást a parťák to chtěl pro sebe, ale tahle možnost mi nedávala smysl, protože všude spousta cenností a v kapsách nic prý neměl.

„Tak co to tu máme?“ zeptal jsem se Lennyho, našeho patologa. „Téměř určitě byl zastřelen, tři zásahy do ramene, hrudi a srdce. Čas smrti někdy mezi devátou a desátou včera večer. Víc zjistím až po pitvě.“ Tohle byl Lenny, jak ho každý znal: postarší, suchý člověk, který neřekne víc, než na co se ho ptají. „Dobře, odvez si ho a začni hned. Budu tam hned, jak tady skončíme.“ Potom za mnou přišel strážník a sdělil mi vše, co se zatím zjistilo. Oběť neměla doklady, podle výpovědi majitele se očividně nic neztratilo a sousedi celou noc vůbec nic neslyšeli.

„Kdo našel tělo?“ „Támhle ten chlápek s těmi psy, když je ráno šel vyvenčit,“ zněla odpověď. „Jimmy, promluv si s ním. Kde je majitel? Chci s ním mluvit a pořádně to tu prohledejte, chci všechny maličkosti, můžou souviset s vraždou. Potom sejměte otisky a identifikujte jakkoli toho mrtvého!“ Mezitím se zde objevil majitel. Byl to velice starý černochoch, který si očividně moc neuvědomoval, že v jeho krámku leží mrtvola, protože kolem ní prošel, aniž by se na ni podíval, zatímco si pískal nějakou písničku známou z jeho doby.

„Vy jste majitel?“

„Ano, samozřejmě. Už asi 30 let.“

„Jste si jistý, že opravdu nic nechybí?“

„Ano, ano, jistě policisté to přepočítali, je tu všechno, co si pamatuju.“

„Dobrá. Znáte toho mrtvého?“

„Mrtvého? Jakého mrtvého? Někdo snad umřel? Byl to bratr Ben? Chudák starej, říkal jsem mu, že nemá tolik pít.“

„Hele strážníku? Ví tenhle ten člověk vůbec, kde bydlí?“

„No... nikdo neví přesně, co mu je, ale je úplně mimo.“

„Ah... dobře, tady to balíme. Posbírejte důkazy a doneste všechno na stanici.“

Na stanici jsem se ještě stihl stavět na pitevně. Lenny říkal, že kulka do srdce byla smrtící a ta do hrudníku byla, aby se pojistil. Seděl jsem u svého stolu a přemýšlel nad případem. Bylo to divné. Černoch, který je na místě, kde by ho nikdo nečekal. Nedávalo mi to smysl.

„Hej, šéfe, máme tu identitu toho mrtvého. Je to James Black, 20 let. Bydlel v chudinské čtvrti.“ Byl to Jimmy. Není to můj podřízený, ale parťák. Navykl si mi říkat šéfe, protože je to nováček a sám si není úplně jistý, co má dělat při vyšetřování. „Kdes to sebral, Jimmy?“ zeptal jsem se, protože jsme nenašli žádné doklady. „Podle otisků. Má záznam. Nějaké vloupačky a taky něco s trávou. Bydlel s matkou, třeba něco ví.“ „Co to tam bylo s těma vloupačkama? Nemá to něco společný s tím starožitnictvím.“ „Myslím, že ne. Vždycky to byly jen obchodáky kvůli nějakému jídlu.“ „Hmm... Dobře, zajedeme za jeho matkou, třeba něco ví.“

V chudinské čtvrti to bylo jako v každé jiné. Na ulici postávali chlápci, kouřili a poslouchali rap. Nebylo to vhodné místo pro kohokoli, kdo by tady chtěl začít prodávat párky na ulici. Když Jimmy zjistil, že neví, kde je to, zastavil a chtěl se zeptat bandy týpků na paní Blackovou. S těmahle lidma je to vždy stejný. Neřeknou nic, dokud neukážeš odznak. Takže asi po čtvrt hodině jsme seděli v obýváku paní Blackové a poslouchali její koktání, které začalo, když zjistila, že je její syn mrtvý.

„Takže opravdu nevíte, co mohl váš syn dělat ve starožitnictví? Nebyl nějak divný poslední dobou? Nebo ho někdo nehledal, neptal se na něj?“

„V.. vůbec ne. Nevím. Já nemám tušení. Poslední dobou se jen vyptával na svého otce.“

„Kdo je jeho otec? Nikde to není uvedeno.“

„Sama nevím, byla tady spousta chlapů, kteří... však víte. James nikdy nepoznal svého otce, ale i tak se o mne stále staral a pomáhal mi. Nutně potřebujeme peníze. Prý jsem nemocná. Sama nevím, co je to za nemoc, nerozumím těm doktorským řečím, ale prý mne to může zabít. Především mi James říkal, že už se nemusím bát, že brzo budeme mít peníze, ale nevím, co tím myslel, ale říkal, že to rozhodně bude legální, že už nechce schovávat se před policií a krást.“

Tohle mi nedávalo smysl. Legální cesta není být nalezen v rozmláceném obchodě s třema kulkama v sobě. Třeba jen chtěl utěšit svoji matku. Ale ve starožitnictví přece nic nechybělo. Po cestě zpátky jsem ještě zastavil u těch týpků a zeptal se jich na Jamese. Poté, co jsem jim vyklepal všechnu trávu z kapes, vyklopili, že se dost často stavoval za jedním starým pánem, který zde bydlí, ale nikdo ho vlastně pořádně nezná. Možná jeho parťák, co ho potom střelil a vypadl odtamtud. Nevěděl jsem. Bylo už pozdě a chtělo se mi spát.

„Jimmy, zítra si musíme ještě promluvit s majitelem. Myslím, že nám neřekl o všem, co bylo v jeho krámě.“

„Šéfe, jseš si jistej, že bude plně při vědomí, když se ho zeptáš na pár zlatých hodinek nebo viktoriánskou lampu?“

„Věděl, že je všechno v pořádku, když mu strážníci spočítali jeho zboží, ale mrtvolu si ani nevšimnul. Ten člověk žije tím obchodem, takže musí ještě něco vědět.“

Druhý den jsem odešel rovnou do starožitnictví a na stanici jsem se ani neukázal. Bylo by to zbytečné. Frank by se pořád ptal, kam jsme pokročili, tlustej Hank by rozdával koblihy a kochal se novou židlí. Ne, nic z toho není potřeba k vyřešení tohoto případu. Když jsem vešel do starožitnictví, majitel si zrovna čistil brýle a zamyšleně se díval vpřed. „Dobré ráno. Detektiv Mc’Kenny, včera jsme spolu mluvili o tom případě toho vašeho krámu.“ Podíval se na mne, jako by si mne všiml až teď. „Ano, ano, jistě, pán s mrtvolou. Co pro vás můžu udělat?“ „Včera jste mi neřekl úplně všechno o tomhle krámku, že ano?“ „Samozřejmě, že ne,“ odvětil dotčeně. „Neptal jste se.“ „Tak se tedy ptám teď. Je zde něco, co by mohlo zmizet a být i velkou ztrátou?“ „Ano! Jistě. Vždy to tu bylo a vždy se to dědilo. Moje to ale není. Už je to mého vnuka.“ Řekl s tónem jako by byl nadšený, že někomu může říct nějaké tajemství, které celý život strážil. „Je to v naší rodině už dlouho. Dědí se to z generace na generaci. Dokonce je to potvrzeno smlouvami. Jedná se o Temné oko!“ „Temné oko? Co to je? Jaké smlouvy?“ zeptal jsem se, protože tohle bylo zajímavé i pro obyčejného posluchače a já do toho řešil případ. „Temné oko. Černo černý opál, v hodnotě miliónů dolarů. Vždy, když ho někdo zdědí, sepíše se smlouva, že až bude prvorozenému patnáct let, zdědí Temné oko. Potom i on sepíše smlouvu. Takto se Temné oko uchová v rodině. Vždy jsme ho schovávali v tomhle krámku, ale včera bohužel zmizelo. To se ale nikdo nesmí dozvědět nebo budu pro svou rodinu už naprosto zbytečný.“ Vše říkal tak napínavě, že se mu málem zastavilo srdce. Byl to blázen, ale i tak měl užitečné informace. Pro tohle musel James přijít. Chtěl ukrást Temné oko, aby měl peníze na léčbu své matky.

„Jimmy, musíme najít toho chlápka, za kterým chodil James,“ řekl jsem, když jsem Jimmyho konečně našel na stanici u automatů. „Jasně šéfe, už přece víme, kde bydlí, myslíte, že s tím má něco společného?“ odvětil Jimmy. „Myslím, že je to jeho parták, kterej ho pak střílel do zad, ale jestli ne, tak určitě musí něco vědět.“ „Jo a našli jsme vražednou zbraň,“ řekl jako by jen tak mimochodem. „Cože? Kde? Vždyť ji musel někam odnést s sebou.“ „No.. říkal jsem si, že kdybych byl vrah, nechtěl bych, aby se vražedná zbraň našla u mne. Proto se jí někde musel zbavit a nemohlo to být daleko od místa činu, protože přece nemůžu běhat po městě s pistolí v ruce. Takže jsem prolezl nejbližší popelnice a o ulici dál v jednom kontejneru...“ „Jimmy, ty jsi úžasnej, máme na ní něco? DNA? Otisky?“ „Jasně šéfe laborka na tom dělá, ale ještě nemáme shodu s otiskama.“

„Takže ani nevíte, jak zemřel?“ zeptal jsem se Joa, toho chlápka, co za ním James prý chodil. Seděli jsme ve vyslýchací místnosti, zdálo se, že Joe z toho není nervózní ani trochu. Když jsme přijeli až za ním a ukázali odznaky, jen se otočil a dal ruce za hlavu. Celou cestu ovšem opakoval, že ho nezabil ani neví, jak zemřel. Krom toho měl na včerejší noc dobré alibi.

„Nevím, říkám, že jsem s ním nešel do žádnýho krámu.“

„Proč za vámi James poslední dobou tak často chodil?“

„Chtěl vědět něco o svém otci, matka mu řekla, že jestli o něm někdo něco ví, tak já.“

„A víte?“

„Samozřejmě. Znáám jeho jméno, ale je to už hodně dlouho. Veronika si totiž myslela, že v době, kdy otěhotněla, tam byla spousta lidí, každé v jiný den atd atd, ale pravdou je, že byla celou tu dobu hodně pod parou.“

„Jak se tedy jmenuje Jamesův otec?“

„Nějakej Connor. Víc vážně nevím. Znáám jen tohle jméno, ale vím, že James toho člověka našel a prý, že udělali nějakou smlouvu či co. Nic víc nevím.“

Smlouvu? Proč by někdo dělal smlouvu s vlastním otcem? Chtěl po něm peníze? Ale počkat. To jméno... Connor. Stejně jméno jako má majitel starožitnictví. I samo starožitnictví se tak jmenuje. Nemůže to znamenat, že...

„Jimmy, pošli někoho, ať zatkne pana Connora. To on je náš vrah.“

„Cože? To jste jako zjistil pouze z toho, že je to jeho otec?“

„Ne jen z toho. Taky třeba ta smlouva. Ten starej blázen říkal, že dědictví Temného oka se píše na prvorozeného a potvrzuje se smlouvou. Až prvorozenému bude patnáct, přejde vlastnictví Temného oka na něj. James je prvorozený, třebaže to Connor donedávna nevěděl. Jamesovi patřilo oko už dávno, jen to nikdo nevěděl. Všechno to potom zjistil až James. Myslím, že hledal svého otce, aby zachránil jeho matku. Hledal ho v klenotnictví, kde našel starého Connora, který mu řekl o oku. To si James uvědomil, že nepotřebuje svého otce a chtěl pouze oko, které mu patřilo. Oko ale někdo ukradl už dávno předtím. A když to James zjistil, vyjel po Connorovi. Chvilí se prali a potom ho Connor zastřelil. Možná ne úmyslně, ale zastřelil.“

„Kdo ale ukradl oko?“

„To je úplně jedno. Není to můj případ, já řeším vraždu, ale oko ne. To je mi úplně ukradený.“

Potom už to šlo, jako po másle Connor se ke všemu přiznal, Joe se vrátil domů a Connor byl donucen zaplatit paní Blackové léčbu. To je ale už mimo mou osobu. Starám se sám o sebe a osudy lidí po případu jsou mi ukradený. Nakonec jsem ještě dostal od Franka přidáno, takže spokojenost sama. A Jimmy? Myslím, že si začíná zvykat na mou osobnost.

Jakub Šišma, KA

Šest let stará vzpomínka

S trhnutím jsem se probudil, zpotený, zrychleně dýchající a v hlavně mi pořád visel obrázek mojí noční můry. Vyjevuje se mi neustále zas a znovu, nechce mě nechat zapomenout. Vyčerpaný jsem si znovu lehl, zavřel oči, nechal myšlenky volně plynout a v mysli se mi začala vybarvovat šest let stará vzpomínka...

„Ticho!“ Zasyčel vrchní policejní inspektor Jackson. Všichni jsme se začali plížit k domu, když vtom pod nohou jednoho z nováčků křupla větvička.

Všichni jsme ztuhli v pohybu. Nikdo se neodvažoval ani nadechnout. Avšak doupě drogového dealera, které jsme postupně obkličovali, vypadalo pořád stejně. Až nezvykle klidně na to, jaké zločiny měl jeho majitel v trestném rejstříku. Připlížili jsme se až ke zdem. Jackson začal odpočítávat. 3... 2... 1... akce! Dali jsme se do pohybu. Rozběhl jsem se zajistit zadní dveře a vykopl jsem je. Ocitl jsem se v malé, temné místnosti, nejspíš v prádelně? Ne, to není prádelna! Na druhém konci sedí ON! Konečně! Měl jsem s ním nevyřízené účty. Můj přítel Michael byl při minulém zátahu na něj těžce postřelen a na následky před třemi týdny zemřel. S jistým uspokojením jsem řekl: „Je konec Turnere! Buď půjdeš se mnou, odsoudí tě a pověsí, nebo tě zastřelím já, hned tady a teď. Mě osobně by víc potěšila ta druhá možnost...“ a sledoval jeho reakci.

„Konečně Tě pomstím Michaeli,“ pomyslel jsem si.

„No to víš, že jo,“ zavrčel. Vytáhl zbraň a pousmál se. „Zase si se nechal unést Rannere!“

Měl jsem toho tak akorát dost! Za čas kratší než mrknutí oka jsem zamířil a střelil!

Když vtom! Do dráhy kulky vlétla další postava, kterou kulka zasáhla, a neznámý dealerův zachránce spadl na zem.

„Bože můj,“ blesklo mi hlavou. „Kdo to ksakru je?“

„Kathelyn!!!!“ zařval Turner a vrhl se k postavě, která ležela na zemi.

„Tati!“ ozvalo se ze země. „Tati, prosím, prosím tě...“ rozkašlala se. Nadechla se a pokračovala: „Tati, prosím přestaň s tím. Staň se dobrým člověkem. Kvůli mně...“ Zašeptala dívka a slabě se pousmála. „Já Ti věřím.“ Zašeptala z posledních sil a naposledy vydechla.

„Néééé!!“ Rozeřval se Turner. „Zabil jsi mi dceru!“ zavrčel se slzami stékajícími po tváři. „Teď zabiju já tebe!“ S těmito slovy se rozeběhl naproti mně a začal do mě bezhlavě mlátit a kopat. Já byl stále v šoku z toho, co se právě stalo, ani jsem se nebránil. Vtom jsem dostal kopanec do hlavy a všechno zmizelo...

Zatřepal jsem hlavou a setřel si slzu stékající po tváři. Od této nehody uplynulo už přes šest let, ale i přesto jsem na ni nemohl zapomenout, ani na den. Ve své profesi detektiva jsem zabil už více lidí, ale na tuto jsem vzpomínal nejhořčeji. Nejsem zabiják, co z toho má potěšení. Nikoho bych nezabil, pokud by to nebylo nutné a neuplyne den, aniž bych na všechny tyto lidi nevzpomínal. Avšak všichni ostatní lidé měli být zabiti, tato dívka ne. Uvědomuji si, že to nebyla moje chyba, ale nemůžu zapomenout... Navíc, zemřela úplně zbytečně. Jakmile mě její otec omráčil, ujel ve svém Range Roveru. Než ostatní policisté doběhli, byl už dávno pryč.

V průběhu let jsem se jej pokoušel vypátrat nesčetněkrát, nejdřív jako soukromé očko později i jako kriminalista. Pokaždé však neúspěšně. Stáhl se do ústraní a dokonce přestal praktikovat svůj černý trh s drogami a zbraněmi.

Povzdechl jsem si a pomyslel: „Rannere! Co blbneš? To tady budeš sedět a fňukat? Vzpoch se, vstaň a běž něco dělat!“

Jak jsem si řekl, tak jsem i udělal a poté, co jsem se oblékl a nasídal se jako pravý angličan vajíčky a čajem, jsem vyrazil do práce. Na cestě jsem si procvičoval svou metodu dedukční. Spočívá ve všímání si maličkostí, které každý přehlédne, avšak pokud se správně poskládají, vznikne velmi přesný obraz člověka či situace. Třeba tamten chlápek! Má na sobě civilní šaty, avšak stříh vlasů poukazují na vojáka. Něco mi na něm ale neseďí. Vojáci mívají pevnou chůzi, tento se pohybuje trochu nejistě. Jako by nebyl zvyklý pohybovat se po... Námořník!! Trochu jsem se pousmál a zrychlenou chůzi pokračoval do práce.

Do kanceláře jsem přišel asi deset minut před osmou, posadil se a vzal do ruky fotku své snoubenky. Trochu se to ve mně sevřelo, když jsem si uvědomil, za jak dlouho ji uvidím. Odjela na 2 měsíce k matce, která je velmi těžce nemocná.

„Rannere?“ ozval se otravný hlas. „Jste tady? No to je dost! Mám tady pro vás takovou libůstku, přesně pro vás.“ Aniž bych se musel otáčet a zjišťovat víc bylo mi víc než jasné, že šéf pro mě vybral nějaký superextra zapeklitý úkol, bez podmínky a zároveň nejspíš bez něčeho zajímavého. Někjaký odpad, který se však vyřešit musí. Znechuceně jsem přivřel oči, nadechl se a otočil.

„O co jde šéfe?“ zeptal jsem se smířeně.

„Trochu života do toho umírání, Rannere! Mám tady info, přečti to a zajdi se tam podívat!“ hodil mi to na stůl a odešel.

S mírným odporem jsem vzal složku do ruky a začal číst. Během chvilky jsem měl celkem jasno. Někjaký týpek se vkrádá do domů, krade velmi cenné věci a nechává nesrozumitelné vzkazy. Problém je v tom, že to jsou domy velmi významných lidí a ti neradi spolupracují s policií. „Tak se na to zajdem podívat,“ zavelel jsem si a vyrazil.

Venku se mezitím ochladilo a zvedl se prudký vítr. Zvedl jsem proti němu límec a pokračoval s mírnými obtížemi v cestě.

Na nejbližší adrese jsem byl během deseti minut. Bez povšimnutí jsem podlehl policejní pásku a chtěl pokračovat nahoru do schodů, když vtom se na mě vyřítit mladý zřejmě nový vyšetřovatel nebo spíš pomocník, člen jeho týmu. „Pane! Kam jdete? Tam nemůžete! Pane!“

Bez mrknutí oka jsem mu ukázal odznak a pokračoval nahoru. V přízemí nic, tak výš. V prvním patře byli kolem jedné dveří shromážděni tři policajti ve vášnivé debatě. Zamířil jsem k nim a vtom jsem se zarazil. Jeden z nich byl můj dávný „nepřítel“. Snažil se mi sabotovat případ, který mě mohl vynést nahoru, a povedlo se mu to! Andersson!

Přesto jsem zamířil k nim. Jakmile si mě všimli, ztichli. Když jim došlo, kdo jsem, dočkal jsem se smíšených reakcí. „Tony!“ zvolal jeden z nich a zamířil ke mně. Znovu jsem si ho prohlédl a náhle jsem ho poznal. „Ó můj bože, Jimme!“ zaradoval jsem se a obejmul ho. Můj parťák z tolika akcí! Andersson mi jen znechuceně kývl na pozdrav a ten třetí mě neutrálně pozdravil. Chtěl bych si toho s Jamesem tolik říct, ale není čas.

„Tak co se tady stalo? “zeptal jsem se. „Pojď, hned ti to ukážu.“ Hlásil se hned Jimmy. V duchu jsem se zaradoval. Vůbec se nezměnil. Pořád má v sobě takové vnitřní nadšení, kterým dokáže nakazit všechny okolo. Teda kromě Anderssena. Ale ten je mi ukradený.

Vešel jsem za Jimmem dovnitř. Automaticky jsem začal analyzovat okolí. Dveře napravo podle plakátů do klučičího pokoje, zápach ukazuje tak na 17 let. Nalevo dveře zničené vlhkostí, nejspíš koupelna. Všechno vybavení velmi moderní a nejspíš i velmi drahé, jsme v domě jistého významného akcionáře. Při příchodu do obýváku si všimnu, že všechny skříňky jsou buď otevřené, nebo rozbité, chybí TV nebo podle obrysů na zdi spíš domácí kino. Místnost byla vyrabována velmi důkladně. Všechno zmizelo. Až na jeden obraz. Zvláštní, všechno je to tady takové moderní i ostatní obrazy, ale tento je takový ten klasický s nějakým šlechticem. Možná předeek? Vypadá však velmi vzácně a draze. Dokonce je i velmi krásný. Dojem kazí jen to, že je celý počmáraný duhovými barvami do nějakých symbolů. V hlavě projedu seznam mě známých hieroglyfů, japonských, čínských, vietnamských znaků, ale nic neodpovídá. Vypadají jako kresba malého dítěte na první pohled bez systému, avšak při důkladnějším prozkoumání v tom nalézám jisté útvary, které mi něco říkají.

„Kdy se to stalo?“ ptám se.

„Včera, respektive dneska v noci,“ odpoví hbitě Jim.

„A to není první, že ne?“ doplňuji si obrázek.

„Ne, to je už třetí, ale ty druhé dva se staly oba předevčírem,“ zavrčí Andersson.

„Mají něco společného?“

„Ti majitelé nebo stopy?“ zeptá se uhlazeně třetí, neznámý policajt.

„Vlastně obojí,“ podotknu s úsměvem.

„Zatím jsme na nic moc nepřišli, ale všechny domy patří velmi významným osobnostem a ani jedna z nich s námi nechce spolupracovat a vypadají celkem vyděšeně. Vloupání proběhla vždy velmi efektivně. Tyto domy jsou skvěle zabezpečené a majitelé byli z domu vždy jen na pár hodin,“ doplnil Jimmy.

„Dobře, s tím už se dá pracovat. Teď potřebuji mluvit s těmi majiteli a pak bych si chtěl prohlédnout bezpečnostní systémy, bude-li to možné? “

„Jistě, majitel tohoto domu jel do pojišťovny, bude zpět během pár minut“

A skutečně! Neuběhlo ani 10 minut a uslyšeli jsme auto, jak vjíždí na příjezdovou cestu. Letmým pohledem jsem přešel nadupanou Audi X8 a zaměřil se na jejího majitele. Tlustý, zpocený, nervózní miliardář neustále kmítal očima a otíral si čelo kapesníkem.

„Ten chlap má z něčeho hrůzu! “ blesklo mi hlavou.

„Jdu si s ním promluvit.“ Oznamil jsem přítomným a seběhl schody.

„Dobrý den, pane Lavingere, jsem kriminalista Ranner a potřeboval bych se Vás zeptat na pár věcí,“ začal jsem uhlazeným hlasem. Avšak i přes mou snahu jej nevyděsit sebou Lavinger škubl a nervózně se na mne podíval. „ Dobrý den, pane,“ řekl odměřeně rozklepaným hlasem. „Já už jsem všechno řekl vašim kolegům, nemám, co bych dodal“ řekl trochu jistějším hlasem.

„Jistě pane, ale pokud by Vás to moc neobtěžovalo, rád bych si to vyslechl od Vás.“

„No tak dobře!“ vyštěkl Lavinger. „Moje manželka a děti jsou na dovolené na Maledivách, já jsem to musel na poslední chvíli zrušit. V noci jsem byl na obchodním jednání s dalšími osmi lidmi. Ráno mě sem přivezl taxík a já jsem vešel do domu. Na první pohled všechno v pořádku, tak jsem šel spát, do obýváku jsem vůbec nešel, až ráno. Zděsil jsem se a zavolaal policii. A ten obývací! Měl jsem v něm vybavení za 100 000 a to nemluvím o ceně toho obrazu. Je nenávratně zničený!“ rozohnil se.

„Ach ano ten obraz. Zajímavá šifra zřejmě určená Vám. Vy víte, co znamená?“

„Ne! Nemám nejmenší tušení!“

„A co bezpečnostní systém?“ zeptal jsem se.

„Co je s ním?“ odsekl Lavinger.

„Mezitím, co jsem na Vás čekal, jsem si jej prohlédl. Byl profesionálně vyřazený z provozu a nefungoval. Copak vy při příchodu domů nemusíte zadávat bezpečnostní pin? Myslím si, že ano. Copak Vám nebylo divné, že jste mohl jen tak projít bez ověření? No tak, nelžete mi, řekněte mi pravdu!“ zostřil jsem hlas.

Lavinger najednou ztratil sebevědomí. Rozklepaným hlasem ze sebe vysoukal: „Dobrá, vyhrál jste. Okamžitě jsem si toho všiml! Avšak, tohle nebylo poprvé, co mi bylo vyhrožováno. Bylo to tak před půl rokem, co jsem dostal první zprávu. Obsahovala pouze fotky. Nebudu vám říkat, co na nich bylo, ale stačilo by to, aby mi to do konce života zničilo pověst. Byl jsem nesmírně vyděšený, ale nemohl jsem nic dělat, nic dalšího se neobjevilo. Tak jsem žil dál a snažil se být velmi opatrný. Za další měsíce však zase! Další fotky. Žádný komentář, vzkaz, nic! Byl už jsem opravdu vyděšený, ale na policii bych s tím jít nemohl. A dnes ráno. Chtěl jsem zadat pin, avšak zabezpečení nefungovalo! Opatrně jsem tedy otevřel dveře a šel dovnitř. Ty znaky znám. Sám jsem je při pár podvodech používal. Je to stará hebrejská soustava písmen a čísel. Ten nápis je adresa a vzkaz. Adresa toho, kdo mě vydírá. Chce po mně, abych mu tam donesl půl miliardy liber a že jsem volný. Když jste na mě čekal, nebyl jsem v pojišťovně, nýbrž ve své bance a byl jsem připravený tam jet. Vy jste mě však zaskočil. Tak to je můj příběh. Co teď uděláte? Nejspíš mě zatknete co?“ dopověděl Lavinger.

V hlavě jsem toho měl najednou moc. Jindy bych možná uvažoval jinak, ale tak dlouho jsem nebyl v akci a navíc vždycky řeším radši případy sám na vlastní pěst, a tak jsem mu najednou řekl: „Víte co? Takový člověk jako je on, má lidi na mnoha místech. Čím míň lidí to bude vědět, tím líp. Mám nápad. Vezmete mě a Jimmyho, mého parťáka na tu adresu. My to tam zkusíme nějak v tichosti vyřídit. Ale až bude po všem, přiznáte se ke všem podvodům a přijmete spravedlivý trest!“ rozhodl jsem.

„Oh, bůh vám pomáhej! Děkuji Vám a samozřejmě ke všemu se přiznám, jen když mě jej zbavíte!“ začal mi děkovat a slibovat Lavinger.

„Tak fajn! Jimmy? Pojď prosím sem na chvíli,“ zavolaal jsem.

„Copak Tony? Potřebuješ někoho?“ usmíval se Jim.

V rychlosti jsem mu vysvětlil situaci. Když jsem skončil, pořád se usmíval. „To bude jako za starých časů Tony!“ řekl jenom a už se soukal do auta. Takové nadšení bych chtěl mít. Avšak to, že budu mít po boku parťáka, mi zvedlo náladu a taky jsem nasedl. Jakmile se za volant

nasoukal i Lavinger, vyrazili jsme. Jeli jsme dlouho, asi dvě hodiny a pořád jsme zajížděli dál od lidí a víc do lesů. Najednou se před námi vynořila opevněná pevnost.

„Zastavte!“ vyhrkl jsem dřív, než by nás mohl někdo zahlédnout.

„Vy zůstanete tady, je vám to jasné?“ obrátil jsem se na Lavingera.

„Jasně pane!“ vyhrkl okamžitě.

S Jimmym jsme se na sebe pousmáli a vyrazili jsme nenápadně k pevnosti.

Už dlouho jsem takovou neviděl. A překvapuje mě, že jsem o této nevěděl, přece jenom není to tak daleko a v takové pevnosti musí žít někdo extra nebezpečný. Avšak nechal jsem to být a rychle jsem se s Jimmym po boku přibližoval.

Překvapilo mě, že jsme nenarazili na žádné strážce. Pronikali jsme hlouběji a hlouběji do pevnosti, zbraně připravené a nikde nikdo! Náhle jsme se dostali do slepé uličky. Vracet jsme se nechtěli a nějak nám to k tomu místu nesesedlo, tak jsme začali ohledávat zdi. V tom Jimmy zajásal, něco zmáčkl a stěny před námi se hladce rozestoupily. Pokračovali jsme tedy v cestě a najednou jsme byli před obřími železnými dveřmi. Oba jsme věděli, že jsme na koci cesty a že ten koho hledáme, bude za nimi. Podívali jsme se na sebe, nadechli se, připravili zbraně a otevřeli.

Na první pohled v místnosti nebyl nikdo. Byla tam černočerná tma a tak jsme oba začali šátrat po vypínači. Pak jsem ho našel, rozsvítil a na pohled, který se mi vyjevil, do smrti nezapomenu. Byli jsme v menší místnosti, než se zpočátku zdálo a všechny zdi byly polepené plakáty, mapami, náčrtky a fotkami. Mými fotkami. A nad tím vším byla jedna obrovská fotka mladé dívky. Byla mi matně povědomá, ale nemohl jsem si ji zařadit. Otáčel jsem se a díval se po stěnách. Na dvou z nich byl podrobně znázorněný můj život. Na té třetí byl však jakýsi plán. Neměl název, a tak jsem zvolna spustil ruku se zbraní dolů a začal jej číst. Nepřečetl jsem však ani jednu větu a za mnou se ozvala rána a výkřik. Bleskurychle jsem se otočil, zvedl zbraň a viděl jsem, jak Jimmy padá omráčený k zemi. Za ním stál stařec. Vypadal strašně, vyhublý, neupravený a v očích měl obrovskou zuřivost a žal. V rukou strašlivý samopal.

„Konečně Rannere!“ řekl s uspokojením a v očích mu hrál nebezpečný oheň. „Konečně! Konečně jsi tady! Nedovedeš si představit, jak dlouho jsem na tebe čekal! A teď jsi tady! A jsi jenom můj! Odhod' tu zbraň! No tak dělej!“ domluvil a začal se přibližovat.

„Pane, kdo jste?“ Toho člověka jsem neznal, nemám nejmenší ponětí, kdo to je, nebo co jsem mu udělal. Zbraň jsem odhodil, jelikož mířil na Jimmyho hlavu.

„Ty si na mě nevzpomínáš? Nic se Ti nevybavuje? A co třeba Kathelyn??? To ti nic neříká?“ rozeřval se a mě se to najednou všechno spojilo. Ta dívka na obraze, to byla ta dívka, kterou jsem zastřelil místo jejího otce. A to tedy znamená...

„Turnere?“

„Vida, chlapeček si vzpomněl! Co se tváříš tak vyjeveně, myslel sis, že nechám vraždu mojí dcery jen tak? Byla moje všechno! A ty jsi mi jí vzal!

„Ale...Ale jak?“ Pořád jsem to nechápal. Jak se mu povedlo se tak dlouho skrývat a pak mě sem dostat. Můj geniální mozek byl v koncích.

„Á pan génius nechápe můj plán. No je to moje mistrovské dílo, tak se o něj s tebou podělím. Stejně budeš za chvíli mrtvý, tak co.“ Řekl Turner a začal vysvětlovat svůj složitý plán...

„Nejdřív jsem byl naprosto zničený a chtěl jsem tě zabít hned. Jenže jsem najednou neměl nic, kromě tohoto rezervního sídla, kam jsem se ukryl. Tady jsem začal splétat dohromady velmi složitý plán, který tě sem měl dostat, ale taky ti způsobit stejnou bolest, jakou si způsobil ty mě. Nejdřív jsem začal hledat informace, které by mi vynesly nějaké peníze, ať si vystačím. Zároveň mě napadlo, že by se později daly použít k vydírání. Tak jsem si vybral tři významné lidi ve tvém městě a vyšťáral o nich každou špínu, jaká šla. Poté jsem jim postupně části toho, co na ně mám, posílal, abych je vyděsil a abych si u nich zajistil mlčenlivost. Pak jsem potřeboval nějaké lákadlo pro tebe, nějakou divnou, neobvyklou věc. K tomu mi dokonale posloužilo hebrejské písmo Lavingera. Ty věci jsem ukradl, abyste to nepřešli mávnutím ruky, že si někdo něco kreslí. V tom vzkazu jsem napsal o tolik peněz, že jsem věděl, že už kvůli tomu Ti to možná vyklopí. Ty jsi to ještě zdokonalil tím alarmem. Ale Lavinger je slaboch, toho je snadné zlomit. Kdyby věděl, že to JÁ chci, abys sem přijel, nejspíš by to neudělal, bál by se případné pomsty, proto jsem mu to neřekl rovnou, ale pokud to vypadalo, že ty je zbavíš všech problémů, tak proč by to neudělali, že? Navíc by si tak zachránil svoje peníze. Vyšlo to dokonale. Teď tě tady mám. A představ si, mám tady i dalšího hosta. Ty jsi mi před šesti lety způsobil neuvěřitelnou bolest. Nezasloužíš si trest tak jednoduchý jako je smrt. Ale neboj i tu ti potom dopřeju. Ale nyní velké překvapení. Tvoje milovaná a teď naprosto bezmocná snoubenka,“ zahlásil hrdě a ukázal do rohu, kde seděla spoutaná Lily. Při pohledu na ni se mi zastavilo srdce. „Tím, že sis přivedl parťáka, jsi mi to ještě vylepšil. Nejdřív jsem to chtěl udělat tak, že bys sledoval, jak tvoje snoubenka zemře a nemohl bys s tím nic dělat, ale teď tady máme dokonce dvě tvoje milované osoby. Co z toho udělat hru? Oba budou krůček ode smrti a ty budeš moct zachránit jen jednoho? Co ty na to?“ zeptal se mě a začal se šíleně, hystericky smát.

Já toho však měl tak akorát dost! Možná naposledy jsem pomyslel na všechny moje blízké, odrazil jsem se a skočil přímo na směřícího se Turnera. Ten to nečekal, a tak jsme se svalili na zem. Vytrhl jsem mu samopal a odhodil jej tak daleko jak jen to šlo a pokoušel se znehybnit Turnera. Tentokrát jsem jej však podcenil. Na to, jak vypadal křehce, tak měl neuvěřitelnou sílu a dokázal mě ze sebe shodit. Výraz měl teď zuřivý a vytáhl nůž. Věděl jsem, že pokud něco neudělám, v příštím okamžiku mě zabije a pak i Lily a Jamese. To jsem nemohl dopustit! Znovu jsem proti němu skočil, chytil ruku s nožem a snažil se jej vypáčit. Po neuvěřitelně dlouhé době už začal ochabovat, tak jsem si myslel, že se mi to možná podaří, a tak jsem polevil v pozornosti. Znovu se neuvěřitelně vzepjal a obrátil nás. Já ležel dole a on celou svou vahou tlačil nůž k mému krku. Dělili nás milimetry, když v tom se ozvala rána a Turnerovi oči zesklenatěly. Ochabl a spadl na mě. Já sebral své poslední síly a odvalil ho ze mě. Mátožně jsem se podíval, kdo mi to zachránil život. A tam stála. Třesoucí se Lily, které po tváři stékaly slzy, a v ruce držela mou zbraň. Upustila ji a sesypala se. Rozběhl jsem se k ní a objal ji. „Všechno bude dobré, Lily. Už jsi v bezpečí, už Ti neublíží,“ utišoval jsem ji. Pohledem jsem zkontroloval Jamese, který dostal ránu samopalem (naštěstí tak že se s ním Turner rozmáchl a praštil ho) do spánku a byl v bezvědomí, ale už se pomalu začínal probouzet. Lily se taky pomalu uklidnila, a tak jsem je oba opatrně dopravil do auta, kde na nás čekal vyděšený Lavinger. Přijeli jsme do města a já řekl Lavingerovi, ať nás odveze do nemocnice. James potřeboval ošetření. Jakmile o něj bylo postaráno, odvezl jsem Lavingera na policii, kde jsem

celý případ vysvětlil a předal jim ho do vazby. Poté jsem si konečně odvezl Lily domů. Pořád byla neuvěřitelně vyděšená, ale zlepšovalo se to. Jediné, co mě znervózňovalo, bylo, že od Turnerovi smrti nepromluvila i přesto, že já jsem na ni mluvil pořád.

Seděli jsme v kuchyni, pili čaj a já jsem jí neustále opakoval, že už je všechno v pořádku, že se nám nic nestalo. Najednou mi položila prst na pusku. „Jsme v pořádku, ale ne proto, že se nám nic nestalo!“ řekla pevným hlasem. „Jsme v pořádku, protože jsme spolu!“ doplnila a já ji objal. Tato slova mi dodala jistotu a naději. Naději, že dokud budeme spolu, ať už se nám stane cokoli, budeme v pořádku.....

Zuzana Pirklová, KA

Nikdy neodcházej

V místnosti se rozléhalo ticho. Bylo okolo deváté večer a v jinak rušné ulici už nebyl ani živáček. Lidé ze sousedství už zřejmě seděli u Štědrovečerní večeře a radovali se se svými nejbližšími. Možná sedí u krbu, jedí cukroví a čtou svým dětem pohádky o princeznách a šťastných koncích. Každý příběh by měl mít šťastný konec. Ale ten člověk, který seděl v tiché místnosti už v tento typ koce přestal věřit. Muž seděl shrbený nad svým psacím stolem. Ten byl pokrytý hromadou papírů a spisů. Začaly se tu ovšem hromadit i jiné věci, jako hrnky od kávy, talíře od jídel a černobílé fotografie poházené všude možně. Ta fotografie, co muž držel v ruce, byla ovšem jiná. Byla zarámovaná ve dřevěném rámečku a na rozdíl od ostatních, na kterých byly jen rozmazané snímky bezpečnostních kamer, byla barevná a byly na ní tři postavy. Na fotce byl tento muž ještě se dvěma osobami. Se ženou středního věku, která měla hnědé až téměř zrzavé vlasy a jasně zelené oči, ve kterých se odrážela její laskavost a radost z okamžiku. Muž se na fotce také usmíval a ani zdaleka se nepodobal té skleslé osobě, jíž je nyní. Oba objímali malé zrzavé, zelenooké děvče, kterému mohlo být tak třináct let. Muž položil fotografii na stůl a znovu se podíval na papíry ležící na stole. Vtom si něčeho všiml. Popadl papír a ještě jeden spis. A zanádal. Pak se zvedl a vyběhl z pokoje.

O 14 dní dříve

Harry Martin, 49 letý ředitel právní firmy seděl spolu se svou manželkou Lisou u slavnostního obědu. Spolu s nimi tam byla i jejich jediná dcera Rosii se svým snoubencem. Harry byl vysoké postavy, měl blond vlasy, které byly už jemně šedivé. Oči měl hnědé, ale už pár let nosil brýle, které mu je zakrývaly. Rád si oblékal košili a sako. Rosii Martinové je 26 let a tento rok dostudovala vysokou školu a dokonce se i zasnoubila. Vrátila se domů a rodiče se na ni neskutečně těšili. Že konečně stráví rodinné svátky pohromadě. Ale jejich dcera se se svým snoubencem rozhodli, že svátky stráví někde v zahraničí. Tak se Harry rozhodl, že uspořádá vánoční oslavu předem.

„Na moji úžasnou holčičku, která se konečně může chlubit doktorským titulem.“ Prohlásil Harry a všichni si stoupli. „Nemohl jsem být na tebe víc pyšný.“

„Děkuji tati.“ Objala ho dcera.

„Jestli s těmihle řečmi nepřestaneš Harry, tak se určitě rozbřečím.“ Usmála se Lisa.

„Nebojte se paní Martinová. Dlouho vás tu obtěžovat nebudeme. Zítra už odlétáme.“ Zasmál se Max. Rosiin snoubenec byl celkem prostý člověk. Je o tři roky starší než ona, ale kariéru teprve startuje. Je vysoký a má světle hnědé oči a tmavě hnědé vlasy. Harry se s ním dokázal smířit, i když doufal, že jeho dcera má na někoho lepšího. Stále se utěšoval tím, že tenhle je aspoň slušný a má diplom z univerzity, i když je mu v jeho oboru k ničemu. Oslava pokračovala poklidným tempem. Všichni se radovali a oslavovali. Bylo to krásné odpoledne.

„Bylo to vážně super nápad tati.“ Usmála se Rosi při loučení s otcem a pak objala i matku.

„Nezapomeň se mazat krémem a platit dýška. Buď k cizincům zdvořilá a na Štědrý den nezapomeň zavolat a...“ Lisa se nechtěla své holčičky pustit.

„Neboj se mami. Není mi pět.“ přerušila Rosie matku „Myslím, že ty tři týdny přežiju a budu mít s sebou Maxe, pro případ, že by bylo nejhůř.“

„Však my víme zlatíčko. A doufám, že ty ji budeš podporovat v tom, aby se s námi držela v kontaktu.“ Zasmál se Harry a díval se na Maxe, který se taky zasmál a přikývl. „Jen nám budeš přes Vánoce chybět. Zvláště, když příští Vánoce už budeš vdaná a my o tebe přijdeme.“

„To se nestane, tati. Nepřijdete o mě. Nikdy.“ Něco na tom bylo, že tohle byla její poslední slova, co řekla svému otci, než zmizela.

Vyděšení by se dalo v místnosti krájet na kusy. Ale byly by to prázdné kusy, stejně jako srdce otce, kterému právě oznámili, že se jeho jediné dítě pohřešuje. Ta prázdnota byla příšerná a nesnesitelná. Zavrtávala se Harrymu do každého kousku srdce a hlavy a kostí. On jen křičel a vztekem na celý svět ani neviděl. Jeho přítel a kolega z firmy Owen se ho snažil ze všech sil uklidnit, ale marně. Jediné, o čem Harry dokázal přemýšlet, bylo, jak velká je naděje, že svou dceru najde. A ta se mu zdála téměř neznatelná.

„Už se vzpamatuj!“ zatřásl Owen s Harrym, ten ho ovšem pohotově odstrčil od sebe dál. Nacházeli se právě v Harryho pracovně. Stěny byly pokryty dřevem a v těchto odpoledních hodinách sem dopadalo jen pár paprsků slunce. „Já vím, že je to hrozné a naprosto s tebou soucítím. Ale mysli na to, že nejsi jediný, koho se Rosiina ztráta dotkla. Lis by to měla taky vědět. Měla by vědět, že se její dcera a její snoubenec pohřešují. Ano pohřešují,“ zdůraznil Owen „to znamená, že pravděpodobně nejsou mrtví.“

Harry zvedl hlavu, kterou měl až do teď složenou v rukách a podíval se Owenovi do očí. Nechápal, jak může jeho přítel, kterému tak věří jen přemýšlet o tom, že by mohli být mrtví. Pak se otočil a zvedl se ze sedačky.

„Ještě jednou něco takového řekneš a garantuju ti, že v mojí firmě končíš!“ pohlédl mu znovu do očí a otočil se k odchodu z pokoje. Zastavil ho hlas.

„Harry, co to tu děje?“ Zaznělo ode dveří.

Harry se ani neotočil „Owene, byl bys tak hodný a oznámil mé ženě, co se stalo. Sám si trval na tom, že by to měla vědět.“ Pronesl nejvíce bezcitným tónem, jakým dokázal. Na emoce už neměl sílu. Tak jen bez dalších slov opustil pracovnu. Celý dům ztichl a na chvíli byl den jako každý jiný. Jako by se dnes nic nestalo a byl to jen sen. Jen se Harrymu zdál ten polední telefon, kdy mu nějaká vyšetřovací služba oznámila, že jeho dcera nedorazila na hotel a že se

pohřešuje. Jako by se nesložil celý jeho život jako domeček z karet. Tento pocit trval ovšem jen do chvíle, než v domě propukl zoufalý pláč.

Hned ten den začalo pátrání, ale dny ubíhaly a žádný výsledek. S tím se Harry nedokázal a nechtěl smířit. Každý den chodil na policii a za detektivy a opakoval stále dokolečka to stejné. Tak často, že už je to otravovalo. Všichni v blízkosti Martinových jen pořád dokolečka opakovali, jaká je to hrůza a jak je jim to líto. A lidé, co od nich byli daleko, donekonečna plnili schránky a emaily dopisy, kde se hlavně ze slušnosti ptali, jak to Martinovi zvládají. V televizních novinách stále neúspěšně vyzívali lidi k pomoci při pátrání. A v novinách se stále objevovali články s názvy „Pátrání po pohřešovaném páru stále neúspěšně pokračuje“. V životě Martinů se nyní vyskytovalo tolik „stále“ a „dokolečka“ a vždy to zakončovalo „neúspěšně“. Jako by jejich život byl uzavřen do kruhu neúspěšnosti. Kamkoliv se pohnuli, na cokoliv se snažili přijít. Vždy se to zase vrátilo do kruhu, který mířil k neúspěchu, výčitkám, zoufání a slzám.

Harry seděl ve své kanceláři a díval se do stěny, když do místnosti vešel Owen. Owenovi je 29 let a pracuje tu už od té doby, co dodělal právnickou školu a jednoznačně patří mezi nejlepší zaměstnance. Má hnědé vlasy a zelené oči, které se u nich v rodině dědí. Harry mu věří i díky tomu, že pro práci dělá všechno.

„Měl by sis vzít volno. Chováš se jak duch.“ Poznamenal a položil mu na stůl nějaké papíry.

„Doma se necítím o moc líp.“ Pronesl Harry s očima stále upnutýma na stěnu.

„Nějaké novinky?“ zeptal se Owen.

„Co myslíš?“ podíval se na něj Harry a pak se zase upnul na stěnu „ne, nic nového.“

„Takže to vypadá jako únos, bez výkupného, ne?“

„Zatím po mně nikdo nic nechtěl, takže asi ne.“

„Myslíš, že o toho jejího přítele se jeho rodina taky zajímá. Protože sem o nich ještě neslyšel.“

„Je to její snoubenec a ne, nic o nich nevím. Asi si svůj smutek radši prožívají sami.“

„No jistě snoubenec.“ V Owenově hlase něco zaznělo. Něco, co Harrymu nedocházelo. „Kdy se vlastně zasnoubili?“

„Před měsícem.“ Harry zvedl jedno obočí. „Nevěděl jsem, žes proti němu něco měl.“

„Já. Ne. Proč bych měl mít?“ říkal stále tím pohrdavým tónem. „Já jen, že jsem si myslel, že má na někoho lepšího.“

„Nevím, co ti přelítlo přes nos, ale můžeš toho nechat. Mám momentálně víc problémů, než řešit tvoje divné chování.“ Řekl Harry a vzal si do ruky papíry, co mu Owen donesl.

„Ujišťuju tě, že se nechovám nijak divně. Pan Carter přijde co nevidět, abyste probrali jeho případ.“

„Co vlastně chce?“ podivil se Harry, když pročítal papíry.

„Jeden z našich bývalých klientů. Volal, že se chce s tebou sejít a projednat další případ“ Diktoval z paměti Owen a pak se otočil, protože do dveří vešla sekretářka a za ní starší muž

s prošedivělými vlasy v drahém obleku. „Tak zlom vaz.“ Řekl Owen a odešel a s ním i sekretářka.

„Dobrý den“ pozdravili se a podali si ruce.

„Jsem rád, že jste mě tak ochotně přijal, i přesto, že máte takové problémy v rodině.“ Řekl pan Carter, když zazvonil telefon a v něm detektiv. Našli něco nového.

Seděl v detektivní kanceláři a čekal na detektiva. Poklepával si nohou v rytmu rádia, nebo to možná bylo z nervozity. Nějaký důvod musel Holmes mít, že ho k sobě pozval. Detektiv byl náhodou jeho starý přítel. Jmenoval se Sean Holmings, ale lidé mu většinou říkali Holmes. Čekal tu už asi půl hodiny, ale to mu nevadilo. Celé noci nespál. Potřeboval nějaké informace. Nějakou novou naději. Zrovna se chystal jít zeptat, jestli je Holmes už na cestě, když se otevřeli dveře.

„Harry.“ Holmes se trochu vylekal, když uviděl vystresovanou postavu ve své kanceláři. „Nečekal jsem tě tak brzo.“ Řekl a posadil se ke svému stolu naproti Harrymu. Kancelář byla celkem malá. Po stranách byly nástěnky s důkazy a starodávné obrazy. Uprostřed byl dřevěný stůl a u něj z jedné strany jedna a z druhé dvě židle. Stůl byl čistý. Nacházel se na něm jen nějaký malý kaktus, stoh papíru k různým případům a rámeček s fotkou jeho dvou synů, které velice miloval. Oba ale většinu času trávili u své matky. Holmes se se svou ženou rozvedl před třemi lety a teď žil převážně svou prací. Nosil stále stejnou koženou bundu s odznakem a kostkovanou košili, kterou měl kupodivu vždy vyžehlenou a to Harry pochyboval, že umí vůbec žehlit. A byl to ten nejlepší detektiv v okrese, to bez pochyb. Proto to byl jediný člověk, kterému Harry věřil, že Rosii najde.

„Tak co jsi našel?“ vyhrkl netrpělivě Harry. Ještě ráno by nerozeznal kalhoty od košile. Ale po dvou hrncích kávy se naprosto probudil.

„Myslím, že bys neměl být tak plný nadějí. Já ji ještě nenašel. Jen jsem zjistil pár věcí, co by tě mohlo zajímat. Pár věcí o tvé dceři.“ Holmes vytáhl ze šuplíku nový stoh. Nebyl zrovna největší, jelikož zatím toho moc nebylo. Harry ale věřil, že i ta trocha je podstatná. Je aspoň něco málo, čeho se dá chytit. „Pár věcí, co se událo za minulý rok.“

Harry znejistil a položil si ruce na stůl. Nervozita se zvětšila, „Minulý rok nebyl nejlepší. Ve firmě bylo několik problémů a já musel odříznout několik klientů a to způsobilo nějaké další problémy. Ty firmy buď zkrachovali, nebo mě zažalovaly. Takže bylo hodně soudů a měli jsme nějaký čas problémy s penězi.“

„A Rosii málem vyhodili ze školy, že ano??“

„Ona to neměla lehké a tak přerušila školu.“ O tom, že neměl, jak jí zaplatit některé školní výdaje Holmes nepotřeboval nutně vědět. „A na čas mi vypomáhala v práci, ale to se vyřešilo a ona dostudovala a je z ní doktorka,

„Rosie se ten rok zapletla do hned několika špatných situací se špatnými lidmi. Podílela se na několika loupežích.“ Řekl Holmes a vytáhl ze složky tři fotografie a posunul je k Harrymu.

„To není možné, o tom bych věděl.“ Zalapal Harry po dechu a podíval se na rozmazané fotky bezpečnostních kamer.

„Měla štěstí. Nakonec je udala a zavolala na ně policii. Myslím si, že za to ji mohli pěkně nenávidět.“ Poznamenal Holmes. „Podstatné je, že jeden z nich by ti mohl být povědomý.“

Harry se díval na fotky, ale nikoho nepoznal, tedy až do chvíle, než na něj Holmes ukázal. „Moc podezřelých nemáme, ale mám pocit, že na to něco bude, že se zrovna on zapletl k něčemu takovému.“ Harry neměl slov.

Od detektiva zámířil rovnou k Owenovi. Stál a přešlapoval před jeho bytem až do chvíle než mu otevřel. A hned pak ho praštil.

„Co to děláš?“ Vykřikl Owen, když se zvedl se země.

„Ty nevíš! No mám pár důvodů, ale hlavně chci od tebe slyšet, proč si se s mojí dcerou podílel na loupežích.“ Taky křičel.

„Cože? O čem to mluvíš?“ zvedl Owen údivem ruce do vzduchu. Možná taky, aby se chránil před další ránou.

„Nedělej, že nic nevíš.“ Harry vytáhl z kapsy fotku a strčil ji Owenovi před obličej. „Jak si mohl mi o něčem takovém neříct. To jak si minulý rok zmizel na dovolenou. To musela být krásná dovolená, kterou si zakončil pobytem ve vazbě, ne?“

„Nevím, jak ti to vysvětlit.“ Řekl zmateně.

„Já myslím, že by sis měl ten výlet zopakovat a s tím i výsledch.“ Řekl naprosto bezcitně Harry a zamířil pryč. Zítra si s ním popovídá znovu, až ho odvedou k výsledch.

Doma bylo zase ticho. Lis byla nejspíš ve své pracovně a tak tam zamířil, když v tom z ní vyšel pan Carter, ten muž od něj z kanceláře. To ho poněkud zarazilo, protože neměl tušení, co tam dělal.

„Dobrý den.“ Pozdravil ho bez výrazu a Harry stále udivený odpověděl. Carter se ani nezastavil a odešel.

„Co tu dělal?“ Zeptal se manželky, když vešel do její pracovny.

„Jen jsem něco si potřebovala ověřit.“ Lis byla poslední dobou na dně. Včera se ale zázračně vrátila k normálu a to bylo velice podezřelé.

„Rozhodla ses mi snad kontrolovat práci nebo co?“

„Ty Adama Cartera znáš?“ udivila se a vzhledla od papírů. „Setkal se s ním snad?“

„Ano dneska ráno byl u mě v kanceláři, kvůli zakázce.“

„To je zvláštní. Protože už jednou tvým klientem byl. Ale ten soud prohrál.“

„A proč tady byl?“ naléhal Harry.

„Jen jsem měla nějaké podezření.“ Řekla Lis a zvedla se od stolu a mířila ven z místnosti „Pojď, bude večeře.“

„Řekl jsem ti, ať toho vyšetřování necháš,“ chytl jí za paži, aby ji zastavil. „ať už to udělal kdokoli, přijdu na to, ale nechci tím ohrožovat tebe.“

„Jenže ty jsi zatím na nic nepřišel!“ vykřikla se slzami v očích a vymanila se z jeho sevření „A já už nemůžu jen tiše přihlížet.“ Pohlédla mu do očí a odešla do jídelny.

Další den, hned po tom, co se na otočku zastavil v práci, zamířil k Holmesovi na výsledch.

Nějaký policista Harryho poslal rovnou do výsledchové místnosti. Holmes už tam byl.

„Konečně.“ Otočil se a přizval ho, aby se posadil naproti Owenovi, který se díval na své ruce položené na stole. „Chcete nechat o samotě?“ Položil mu Holmes ruku na rameno.

„Ne, klidně zůstaň.“ Přikývl Harry a podíval se na Owena a ten zvedl oči a podíval se na něj taky.

„Jak ti to mám vysvětlit?“ Povzdech si.

„Prostě řekni pravdu. Řekni, proč bys ji unášel?“ Řekl téměř zoufale.

„Já ji neunesl.“ Řekl jako by naučeně.

„To bych ti možná věřil, kdybych se za posledních 24 hodin nedozvěděl už dost lží o tobě.“ Řekl naprosto pevným tónem a jeho výrazem mu dával najevo, že už mu nevěří ani slovo.

„Jste to vy na té fotce?“ skočil jim do rozhovoru Holmes.

„Ano jsem, ale je to celé jinak.“ Snažil se nějak převést rozhovor. „Věděl jsem, že je na tom špatně, tak jsem jí chtěl pomoci, ale dozvěděl jsem se, že dělá tohle a chtěl jsem ji zastavit. Ale ona mě nechtěla vidět a utekla a mě zatkli. Tak to bylo!“

„Proč by si jí chtěl pomáhat? Nemám pocit, že by ses s ní nějak vídal.“ Harry se podíval na Owena s podezřením v očích.

„Řekněte mu to.“ Řekl Holmes.

„Když byla Rosie u nás v práci, tak jsme spolu začali chodit, ale ona ti to nechtěla říct. Pak se to ale pokazilo a ona začala s těmi vykrádačkami a rozešla se se mnou.“

„To nemyslíš vážně!“ vykřikl Harry.

„Mě spíš zajímá, jak dlouho to bylo před tím, než se začala scházet s Maxem Greenem, jejím snoubencem.“ Zeptal se Holmes.

Owen polkl a odmlčel se „Asi týden po tom, co se se mnou rozešla.“ Řekl a podíval se znovu na své ruce.

„Takže jste mohl mít důvod ho nemít zrovna v lásce. Rozešla se s Vámi přítelkyně, kvůli které jste byl ve vězení a musel si jistě platit vysokou kauci a ona si zhruba týden po tom najde někoho nového.“ Holmes měl spoustu vyslechových technik, ale tato byla nejuspěšnější.

„Proč bych ji unášel Harry!“ vykřikl Owen zoufale „ať už jsem byl naštvaný sebevíc. Já bych jí neublížil.“ Podíval se na Harryho s prosbou v očích „ty mi věříš. Víš, že bych ti to neudělal, vždyť mě znáš!“

„Ne. To si už nemyslím.“ Řekl Harry a chystal se odejít. Už dál nemohl se dívat na svého bývalého přítele. Nedokázal to.

„Možná jsem jeho nenáviděl. Rosii jsem nenávidět nedokázal. Já bych ji nedokázal ublížit.“ Owenův křik se vzdaloval a pak ztichl. Stáli s Holmesem na chodbě a Harry byl stále zmatený.

„Ještě ho budeme nějakou dobu vyslýchat, abychom měli víc důkazů.“ Pronesl Holmes.

„Dělejte, jak musíte. Hlavně, ať se mi Rosie vrátí.“

Doma bylo zase ticho. Ale tentokrát víc než obvykle. Harry prošel celý dům a pak šel do pracovny. Byla vzhůru nohama. Papíry po zemi a květináč ze stolu ležel na zemi rozbitý. Okamžitě popadl telefon a volal Lise. Nedostupná. Prošel celý pokoj, až si konečně všiml vzkazu

na zemi. Stálo na něm – „Chci výkupné za obě, ale vím, že peníze pro tebe nic neznamenají, takže tě nechám ještě nějakou dobu trpět.“ Jen co si to dočetl tak se složil na zem. V noci nemohl usnout. Pořád dokola se mu přehrával rozhovor s Holmesem, který říkal, že by měli, asi začít s pátráním od znova, z jiného konce a pustit Owena, protože možná, že měl důvod k únosu Rosie a Maxe, ale Lis ne. Ale ten ať už byl nebo nebyl únoscem, stejně už nebyl Harryho přítel. Asi v šest ráno vstal z postele a obcházel pokoj sem a tam. Nakonec se šel obléct, když ale hledal ve skříni kravatu, všiml si Lisině tajné poličky. Vytáhl šanon papírů a položil ho na postel. Byl plný důkazů a věcí, ale jak Holmes říkal, bylo to vyšetřování úplně z jiného konce. Lis vyšetřovala, jak by mohl mít Rosiin únos něco společného s Harryho prací a tou krizí, co měl minulý rok. Nemohl tomu uvěřit.

„Podle toho, co je v té složce Lis dost podezřívala Adama Cartera. Minulý rok málem přišel o všechno, kvůli tomu, že prohrál ten soud a pak tě neměl za co zažalovat.“ Harry zase seděl v detektivní kanceláři a Holmes si zrovna prostudovával Lisinu práci.

„Byl u nás doma a ona mi nic neřekla. Nemůžu uvěřit tomu, že přede mnou mají všichni moji blízcí tajnosti.“ Řekl zoufale Harry.

„Zkusím to ještě prostudovat, ale myslím, že už tam nic není. Zkusíme najít Cartera a podrobit ho výslechu.“ Holmes se zvedl k odchodu „Měl by sis dát aspoň na čas klid, zítra je Štědrý den, zkus si ho aspoň trochu užít.“

„Neřekl jsi mi, co si ještě dostal z Owena?“

„Nic podstatného. Možná jen to, že se tvá dcera seznámila s tím jejím snoubencem v té partě, ale to nijak podstatně nepomáhá.“

„Jistě.“ Zklamání v jeho hlase bylo velice znatelné. Jediné co na zítřejší Štědrý den plánoval, bylo procházet papíry jeho manželky.

Papír to byl jako každý jiný, jen seznam všech jeho klientů. Něco ho ale najednou zaujalo. Navez společnosti, co byl škrknutý. To znamenalo, že je během krize odřízli a nechali je, aby si našli někoho jiného, kdo je bude zatupovat. Ten název „Edward Green industries“ okamžitě vyhledal na počítači. Našlo mu to, že firma minulý rok zkrachovala. Vyhledal si tedy ředitele té firmy. Jmenoval se Edward Green. V článku z minulého roku stálo – „Bohatý majitel úspěšné firmy zkrachoval, přišel o většinu peněz i o manželku, která ho opustila. Firmu v té době ovšem vedl jeho syn Max Green, který přišel i o dům a byl nucen se přestěhovat.“ Harry tomu nemohl uvěřit. Podle fotky to určitě byl on. Rosiin snoubenec. Všechno dávalo smysl. To, že se jeho rodiče o jeho zmizení vůbec nezajímali. To že se tak najednou objevil v jejich životě a byl v té partě, se kterou Rosie páchala zločiny. To že nechtěl říct, kam odletí. Všechno do sebe zapadalo. Všechny ty věci o jeho životě, kterým Harry nikdy nevěřil. Hned popadl telefon a volal Holmesovi. Ten okamžitě začal pátrat po Maxově rodině a bývalé firmě. Sice neví, kde jsou, ale mají vodítko. Velké vodítko.

Ještě ten večer Holmes našel místo, kde žije Maxův otec a kde sídlila jejich firma. Na všechna ta místa poslali jednotky policie. Harry musel zůstat v kanceláři detektiva a čekat. Holmes tu zůstal taky a obvolával jednotky, aby věděl všechny informace. Harry přecházel z jedné strany kanceláře na druhou pořád dokolečka. Vypil už tři hrnky kávy a pořád se ptal, jestli už se na něco přišlo. V hlavě si přehrával vše, co věděl. Maxova firma minulý rok zkrachovala kvůli tomu, že je Harry odřízl od té své a oni prohráli soud. Max přišel o všechny peníze, o dům a rozpadla se mu rodina. To ho pravděpodobně vyprovokovalo k pomstě. Maxův

otec byl pověstný svými podvody ve firmě a Max se pravděpodobně nechtěl tak rychle vzdát. Dostal se do života Harryho dcery tak, že z ní udělal kriminálníci. Aby ji zničil pověst a Harrymu udělal další skandál. Rosie se ale včas vzpamatovala a udala je. Max ale stihl utéct a nezatkli ho. Dal se s Rosii dohromady. Najednou začalo Harrymu dávat smysl, proč tolik chtěl, aby ho zaměstnal. Harry neměl místo a taky mu Max nepřišel jako zrovna nejlepší pracovník. Žádná z možností, jak se k Harrymu dostat nevyšla, tak se uchýlil k nejhoršímu a unesl Rosii. Holmes pak dokonce našel původní vzkaz o výkupné, který se mu nepovedlo k Harrymu dostat, takže nejspíš ze zoufalosti unesl i Lis. Tím, že ji unesl a zanechal vzkaz, se prozradil, že je pořád ve státě a nejspíš v blízkosti města. Holmes přišel na tohle všechno a i na další spoustu informací, které pomůžou jeho dceru a manželku najít. Zhruba o čtyři hodiny později vrazil Holmes do kanceláře a podíval se nadšeně na Harryho.

„Našli jsme je.“ Pronesl zároveň i s úlevou. Harry okamžitě vyběhl s ním na chodbu a čekali, až je sem přivezou. „Našli je v jedné pobočce Maxovi firmy. Měl prý zbraň, ale nakonec se vzdal. Okamžitě byl zatčen. Rosie i Lisa jsou v pořádku.“ Řekl Holmes hned, co dotelefonoval a Harry ho nadšeně obejmul. O půl hodiny později dorazily obě jeho děvčata na policejní stanici. Rosie hned objala otce a rozbřečela se štěstím. Hned co je podrobili výslechu, tak je Harry naložil do auta a vyrazili domů. Harry si všiml, že Rosie už nenosí zásnubní prsten. Věděl, že si musela za ty dva dny projít hroznými věcmi. Ale zatím ji nechtěl trápit dalšími výslechy. Věděl, že to pro ni bude ještě nějakou dobu těžké, ale ona to překoná a Harry ji pomůže i všichni její přátelé. Věděl, že Owen mu lhal, ale i tak mu zavolal a oznámil mu, že Rosie našli a pozval ho, ať se zítra staví. Byl rád a tak se rozhodl, že se na to pokusí zapomenout. Pak se se svou rodinou navečeřel a šel spát. Konečně se mu povedlo spát.

Romana Prokešová, KA